

Стаза Православља

THE PATH OF ORTHODOXY

THE OFFICIAL PUBLICATION OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH IN THE UNITED STATES OF AMERICA AND CANADA

VOLUME 43

JUNE 2008

No. 6

FROM THE REGULAR HOLY ASSEMBLY OF BISHOPS OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH HELD IN BELGRADE MAY 15-21

COMMUNIQUE

With the blessings of His Holiness Patriarch Pavle and under the presidency of His Eminence Metropolitan Amphilohije of Montenegro and the Coastlands, who, in accordance with Article 62 of the Constitution of the Serbian Orthodox Church took the place of His Holiness, who was absent for health reasons, the regular Assembly of the Bishops of the Serbian Orthodox Church was held from May 14 through May 21, 2008 at the Patriarchate in Belgrade. Participating in the work of the Assembly were all the diocesan hierarchs of the Serbian Orthodox Church in the homeland and from abroad, as well as His Beatitude Archbishop of Ochrid and Metropolitan of Skopje Jovan with the hierarchs of the Autonomous Archdiocese of Ochrid.

In the spirit of the Paschal joy and with love in the Resurrected Lord, the Holy Assembly of Bishops, confronted by the great spiritual challenges of our time, dealt with vital questions of the life, administration and mission of the Serbian Orthodox Church.

Besides many current issues, the Assembly dedicated particular attention to Kosovo and Metohija following the illegal proclamation of the "independence" of this province. At the same time, the Assembly sends words of gratitude to all those who have not recognized this lawless act, especially those who have shown sincere solidarity with our Church and co-suffering love towards the Serbian people, expressing to everyone once and for all that the Serbian Church and people will never agree to the usurpation of Kosovo and Metohija.

The ongoing renovations to the holy sites in Kosovo and Metohija, destroyed in the March 2004 pogrom, were considered and it was decided that the same continue in cooperation with the Ministry of Culture of the Republic of Serbia, the international institutions and representatives of UMNİK - as the only international authority and legal factor according to United Nations Resolution 1244. Striving that the renovated churches and church buildings will be accepted and consecrated, and that clergy and laity will settle in them so that they may begin to function and be

preserved, the Assembly believes that the Serbian Orthodox people will be encouraged to remain and to return to their centuries old hearths, their ancient land and holy sites, in the Diocese of Raska and Prizren.

With the aim of preserving the age-old tradition of prayer and living witness of the Church in the contemporary world, the Assembly has confirmed its position concerning the serving of the Divine Liturgy and other services in the spirit of the centuries old liturgical tradition of our Church. With the conciliar serving of the Holy Hierarchical Liturgy in the Church of St. Sava on Vracar this unity was yet again demonstrated at the Table of the Lord on the feastday of the translation of the relics of St. Sava, on Monday May 6/19, 2008.

Attention was given to the ongoing construction of the St. Sava Memorial-Church on Vracar, and we express the desire and invite all the faithful of our Church to help complete this testamentary church of the Serbian people.

The Assembly has, once again, demonstrated its spiritual and archpastoral responsibility by dedicating attention to the state and serious problems in which our dioceses find themselves in the countries of the former Yugoslavia, as well as to the life of our dioceses in the Diaspora throughout the world. In so doing, the Assembly Fathers considered questions concerning the life of the church in Montenegro, Croatia, and Bosnia and Herzegovina to whose governments they have addressed appeals that the basic rights religious and property rights of the members of the Serbian Orthodox Church not be endangered. Similarly, an appeal was addressed to the officials of the Former Yugoslav Republic of Macedonia, that they end the exile of His Beatitude Archbishop of Ochrid and Metropolitan of Skopje Jovan and lift all bans and the other unlawful measures taken against the autonomous Archdiocese of Ohrid.

The question of church property, both the preservation of existing property and the return of that which has been taken; as well as the question of the work of church bequests and funds, was also considered.

Relations and cooperation with the sister Orthodox Churches was a topic of long attention and concern by the Assembly, as well as relations and dialogue with other churches and religious communities. The Assembly accepted the report of the Commission of the Holy Hierarchical Assembly regarding the dialogue with representatives of the Roman Catholic Church in Ravenna (Italy), and concluded that this dialogue was not conducted to the detriment of the Orthodox Church. Regarding this, the Holy Hierarchical Assembly was astonished with the behavior of certain media sources, electronic and written, whose goal was clearly not objective and responsible public information, but the ill-intended dissemination of untruths regarding events from the life of the Church. Unfortunately, media reports during the course of this Assembly were conducted with the same intentions and prejudices regarding the health condition of His Holiness Patriarch Pavle of Serbia. The Assembly has concluded that such behavior by some media outlets does not have the aim of disseminating timely and truthful information to the public, but of provoking disturbance and disorder among the faithful people in our local Church and among the general public.

To the fullness of the Serbian Orthodox Church and to all people of good will, the Holy Assembly sends a message of peace and love, once again greeting everyone with the most joyous greeting:

CHRIST IS RISEN!

IN THIS ISSUE:

CONSECRATION IN DALLAS	PP. 3
SUCCESSFUL STEWARDSHIP	PP. 4-5
OUR VIEW	PP. 6-7
SERBIAN SECTION	PP. 8-12

THE PATH OF ORTHODOXY

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church
in the United States of America and Canada

EDITORIAL STAFF

English Section Editors
Rev. Rade Merick, Senior Editor
530 North Fourth Street
Steubenville, OH 43952
Fax: 740-282-0313
email: radmerk@comcast.net

Serbian Editor
V. Rev. Nedeljko Lunich
300 Stryker Ave
Joliet, IL 60437
Fax: 815-741-1023
email: nedlunich300@comcast.net

Rev. Milovan Katanic
65 South Keel Ridge Road
Hermitage, PA 16148
Phone: 724-342-1198
email: frmilovan@stgeorgehermitage.org

Technical Editor
Vesna R. Meinert
Fax: 304-842-9302
email: vgtm@earthlink.net

Rev. Bratislav Krsic
3025 Denver Street
San Deigo, CA 92117
Phone: 619-276-5827
Phone: 406-723-7889
email: FrBratso@aol.com

Business and Circulation Address
The Path of Orthodoxy
P. O. Box 883
Bridgeport, WV 26330

The Path of Orthodoxy is a monthly publication with a double issue printed for the months of July and August. Subscriptions are \$12.50 per year for U.S. residents and \$15.00 per year (U.S. funds only) for Canadian subscribers.

Letters to the editor are welcomed and encouraged. All letters and manuscripts submitted for publication must be signed and contain the author's name and address. Please send materials through email or MS Word format.

EDITORIAL

A SHAMEFUL GREETING

Some were perhaps confused when visiting the official website of the Serbian Orthodox Church in mid-March to see the icon of the Resurrection and the words "Christ is Risen" more than a month before Pascha. Those who did visit the site will recall that it was the Patriarch's greeting to the Christians of the West who at that very time happened to be celebrating the feast of the Resurrection. Regrettably, this greeting caused more than confusion with some. They were enraged, even offended that our Church should take the time to acknowledge the heterodox celebration of Easter.

Just recently I visited the website of the Diocese of Gornji Karlovac and found what I thought was a similar posting entitled "Congratulations" on the eve of our Paschal celebration. It indeed was a congratulatory greeting but of a different sort. Not only was it unsigned, but it was delivered through a window. The window of the renovated, though not fully completed, St. Nicholas Cathedral in Karlovac was once again vandalized. This time someone threw a stone in the window just as Serbian Orthodox Christians were preparing to celebrate the Feast of Feasts.

It was yet another reminder that, despite deceitful images of democracy and freedom presented to the rest of the world, the reality is altogether different. There have been reports from Serbs attending church there that they are constantly being provoked, even cursed through church doors while the services are going on inside. Meanwhile, in the neighboring diocese of Dalmatia, clergy have received threatening phone calls, not to mention reoccurring reports of vandalism and anti-Serbian graffiti.

In considering these unfortunate events, we are reminded of the words of the holy Apostle, first among the Twelve, who calls us not to return evil for evil but, on the contrary, a "blessing" (1 Peter 3:9). Indeed, the peaceful words our Church sent, filled with the joy of the holiday during the days of their feasting, were with this very intent. Namely, that God's blessing might be with them in the joy of the feast. Though, never for one moment do we cease to remember, lament and pray fervently that the evil inflicted on our people might cease. However, this can only happen if they choose it. As St. Paul says, "If it is possible, as much as depends on you, live peaceably with all men" (Romans 12:18). Our prayer, therefore, is that God might soften their hearts, filling it completely with the joy of the Resurrection because peace and goodwill among men depends on us.

Our Lord's command to love even our enemies, as well as His holy apostles' many words of advice to bless even those who persecute us, is a truth and a God pleasing defense limited not only to the pages of the New Testament. Even in the Old Testament King Solomon, in his wisdom, recognized the power of doing good to those who wish us otherwise. In the book of Proverbs we read, "If your enemy is hungry, give him food; if he is thirsty, give him a drink of water; for so you will heap live coals on his head, and the Lord will reward you" (Proverbs 25:21).

Our holy Church sends greetings to our Christian neighbors out of its empirical knowledge of the universal and radiant joy of the Resurrection of Christ, of His incarnation and ascension and all the things that have come to pass for us and our salvation; the joy that has for centuries been preserved and treasured in holy Orthodoxy. If other nominal Christians choose to greet us in return with stones and even, as has happened in our much suffering past, with bombs, then, as we say in our prayer "...if we must suffer, let it be in the ways of Thy justice and Thy truth; let it not be because of our injustice or hatred against anyone. Let us all fervently say: Lord have mercy".

Protonamesnik Milovan Katanic

Time names Ecumenical Patriarch among world's most influential

In its fifth annual list of the world's most influential people, Time Magazine has recognized His All Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew among those in the category of Leaders and Revolutionaries. He joins a prominent list of people which include the Dalai Lama, President George W. Bush, Russian President Vladimir Putin, presidential candidates Barack Obama, Hillary Clinton, and John McCain.

Archbishop Rowan Williams, head of the Anglican Church, offers an overview of His All Holiness' extraordinary accomplishments and his devotion toward environmental awareness.

The article, which appears in Time's May 12th issue, can be read in its entirety below.

Leaders & Revolutionaries

Bartholomew I

by Archbishop Rowan Williams

The Ecumenical Patriarch of Constantinople enjoys a resonant historical title but, unlike the Pope in the Roman Catholic context, has little direct executive power in the world of Eastern Orthodoxy. Patriarchs have had to earn their authority on the world stage, and, in fact, not many Patriarchs in recent centuries have done much more than maintain the form of their historic dignities.

Patriarch Bartholomew, however, has turned the relative political weakness of the office into a strength, grasping the fact that it allows him to stake out a clear moral and spiritual vision that is not tangled up in negotiation and balances of power. And this vision is dominated by his concern for the environment.

In a way that is profoundly loyal to the traditions of worship and reflection in the Eastern Orthodox Church, he has insisted that ecological questions are essentially spiritual ones. He has stressed that a world in which God the Creator uses the material stuff of the universe to communicate who he is and what he wants is one that demands reverence from human beings. Probably more than any other religious leader from any faith, Patriarch Bartholomew, 68, has kept open this spiritual dimension of environmentalism.

The title Ecumenical Patriarch historically refers to the Patriarch's pastoral

responsibility for "the whole inhabited world." This brave and visionary pastor has given a completely new sense to the ancient honorific; his work puts squarely on our agenda the question of how we express spiritual responsibility for the world we live in.

Williams is Archbishop of Canterbury, head of the Anglican Church.

Kids + Summer + fun = SHADELAND

That's the equation for our favorite summer pastime: Shadeland! For many of the children in the Eastern Diocese and beyond, summer just wouldn't be complete with spending part of it at St. Sava Camp, Shadeland, PA. For three weeks, Shadeland will once again be filled with the familiar sounds of children's laughter, the hustle and bustle of kitchen and support staff, and voices raised in prayer and worship.

This year's camp season begins on Sunday, July 13 and will end with the Diocesan Day picnic on Sunday, August 3rd:

WK. 1 July 13 - 19 Ages 7 - 17*
WK. 2 July 20 - 26 Ages 7 - 17*
WK. 3 July 27 - Aug. 3 Ages 9 - 17*, Tammie

*Children who are 18 years of age entering their high school senior year are eligible to attend.

The Camp Committee has been busy making preparations to make this yet another memorable year. Shadeland includes games, swimming, hiking, crafts, boating, bowling, and the ever-popular trip to Waldemeer Park. While Weeks 1 and 2 are open to children as young as 7 years old, Tammie Week (Week 3) is more structured with days and evenings filled with dance and music rehearsals in preparation for the Diocesan Day Program. Our instructors Nikola Jovic of Niagara Falls for Dance and Nicole Bellich for music are already planing yet another fabulous and entertaining show.

Once again, the Standing Committee on Christian Education is preparing a program that will educate and enlighten. Campers this year will come "Face to Face with God," with a theme centered on Icons; a few topics will include the role of icons in worship, an inter-

view with an iconographer, history of icons in the Orthodox Church, and the tradition of miraculous icons.

If you haven't considered sending your child or grandchild to Shadeland, now is a great time to start making them part of the equation. Space is available, though limited.

Volunteers and Staff needed

Counselors and volunteers are needed at Shadeland Camp for the 2008 camp season. Young adults who wish to serve as counselors or lifeguard are encouraged to apply. Parents, grandparents or kumovi who have time and skills and want to contribute to the camp program are encouraged to volunteer. It's a great way to serve the church, teach our young campers the importance of stewardship, and a wonderful opportunity to make new and lasting friendships.

Applications forms available

All application forms—camper, volunteer, and counselor as well as health forms—are available through local clergy and also in PDF format on the website of the Eastern Diocese www.easterndiocese.org/shadeland. For more information, contact Dee Dee Baskot at 412-469-2955.

Shadeland Picnic, Sunday, Aug. 3rd

The annual Shadeland Picnic will take place on Sunday, August 3rd at the end of Tambura Week. His Grace Bishop Mitrophan, clergy, parents and faithful will gather in worship and enjoy the traditional picnic. As is customary, the children from Tammie Week will perform a program of music and dance for all to enjoy.

Make Shadeland part of your summer holiday!

On Saturday May 3, 2008, on Bright Saturday, His Eminence Metropolitan Christopher together with Bishop Mitrophan and Bishop Maxim consecrated the Holy Three Hierarchs Serbian Orthodox Church in Irving Texas.

Carried by the joy with which the risen Lord had brought to mankind with his glorious victory over death, the Serbian Orthodox community in Dallas/Fort Worth, Texas had one more reason to rejoice – the consecration of their church, the center of their spiritual, liturgical-eucharistic gathering and life. Without the church, God's home of communal prayer, it is difficult and nearly impossible to preserve an Orthodox community in true faith, this applies especially to the North American continent, because of the dispersiveness and the great distance between the Serbian church communities, separated hundreds of miles from one another.

The Serbian church community in Dallas is the third organized church community in Texas. The first and oldest church community is Sts. Constantine and Helen in Galveston, established in 1895; the second, St. Sava in Houston, established by decision of Bishop Firmilian of Midwestern America on November 27, 1979 and the third, Holy Three Hierarchs in Dallas, Texas established on May 1, 1999, by decision of His Eminence Metropolitan Christopher of Midwestern America.

The History of the origin of the Serbian church community and parish in Dallas

The closest organized parish to greater Dallas is the St. Sava parish in Houston. The priest in Houston, Fr. Dejan Tiosavljevic, was in the position to contact the Orthodox Serbs who had settled here and offer them spiritual care for all their needs. Seeing a great desire that the members of this Serbian community showed in organizing a parish for greater Dallas Fr. Dejan sensed, though still young in his parochial duties, in this desire a calling and challenge. He informed his ruling hierarch, Metropolitan Christopher, and invited him to Dallas on January 30, 1999 to served the Divine Liturgy for the Orthodox Serbs and to take part in the St. Sava program which the parishioners had organized for this occasion.

Following this historic meeting with their hierarch came the written petition, with forty signatures, for forming a Serbian Orthodox parish in Dallas/Fort Worth, Texas on March 6, 1999, completed on April 22 with the names of the future parish Trusteeship. Metropolitan Christopher confirmed the wish of the faithful, in accordance with the constitution of the Serbian Orthodox Church in America and Canada and made the decision in which he stated, among other things: "...We are establishing the Serbian Orthodox parish in Dallas/Fort Worth as an integral part of the Serbian Orthodox Metropolitanate of Midwestern America, with headquarters at the St. Sava

Monastery in Libertyville, a part of the Serbian Orthodox Church with its patriarchal see in Belgrade." With this written Act Metropolitan Christopher appointed Fr. Dejan Tiosavljevic as the first administrator of this newly-established parish in Dallas. Simultaneously, the first Trusteeship was appointed headed by Fr. Dejan. Besides the priest the Trusteeship was made up of: Rajko Simic (co-chairman), Zoran Draganic, Frank Babic (secretary), Tony Anthony Cuk (treasurer), Sladjan Maksimovic (financial treasurer) and members: Robert Palmer, Dragan Jovanovic and Nikola Milakovic.

This Trusteeship, headed by the priest, helped in organizing the church community and its success. Some months after Metropolitan Christopher's visit to this community Rajko Simic wrote a letter to the metropolitan in which he expressed the wish of the parish to have their own full-time priest, who would be their spiritual leader, leading them in the life of the church, being that they are a very young parish. Through God's mercy V. Rev.

Milan Zbiljic, parish priest of the St. George parish in Duluth, Minnesota, with many years of pastoral experience not only in the United States of America but also in Australia, expressed his desire to accept the pastoral position in the young and recently formed parish. And truly, with his arrival in Dallas, he was very energetic in finding a place to hold services. He addressed the people not only in verbal predicates but also in pastoral letters. Encouraging them in prayers and calling them to help he said and wrote: "In the church there are no small or great, but only love, unity and the will to help, to preserve our faith, to preserve our children in

Consecration of The Holy Three Hierarchs Church in Dallas/Fort Worth, Texas

the faith, to be proud and honorable members of the church, of our families and the society in which we live."

After a year since he had been appointed in Dallas, Fr. Milan, with the help of the Trusteeship, decided to purchase a piece of property with a home and a small building which was later converted to a chapel. The chapel was dedicated to the Holy Three Hierarchs: St. Basil the Great, St. Gregory the Theologian and St. John Chrysostom. Metropolitan Christopher blessed the chapel on the day of the Slava, February 12, 2003. The chapel is located in the suburbs, in Irving. Already in 2004 Fr. Milan began work in building a newer and larger hall with a chapel. Construction was completed in March of 2005 and it was blessed by Metropolitan Christopher on May 10, 2005. The entire property, together with the aforementioned buildings were purchased through the donations of Mr. Dragas and Mrs.

Denise Belcevic. Due to unresolved administrative questions related to the property in town of Irving, the Trusteeship sold the property for \$435,000 and new property was purchased with a Baptist church on the property, together with a parish home and a hall for \$800,000. Mr. Dragas Belcevic gave the church an interest free loan to purchase the property. In September 2006 the parish moved to the new church center. Meanwhile, Fr. Milan went into retirement and moved to Australia. He remained a member of the Metropolitanate of Midwestern America.

After Fr. Milan went into retirement a young priest, Fr. Ljubinko Savic, was appointed to the parish.

Fr. Ljubinko was born in Priboj in 1975 of parents Dragoljub and Radinka. He

completed the St. Arsenije of Srem Seminary in Sremski Karlovci. After finishing the seminary he continued his studies at the Spiritual Academy of St. Basil of Ostrog in Srbinje and then in Thessalonica in Greece. He was ordained on August 28, 1999 by Metropolitan Nikolaj of Dabrobosna.

The Trusteeship, together with Fr. Ljubinko and Mr. Dragas Belcevic as co-chairman begin a new page in the history of the Serbian church community in Dallas. The foundation that was laid by Fr. Dejan Tiosavljevic, continued and confirmed by Fr. Milan Zbiljic was crowned by a significant and God pleasing act. Namely, the completion of the Serbian church center during the tenure of Fr. Ljubinko Savic and the great benefactor Dragas Belcevic during the consecration of the church, May 2 and 3, 2008.

The Church of the Holy Three Hierarch in Dallas was

build in the spirit of the Western church architecture, unfamiliar to us from Orthodox countries, but with much effort and renovation the exterior received a new, Orthodox look, becoming more familiar to us. The interior of the church changed with the addition of the iconostasis, adding a warmth to the prayerful atmosphere which the faithful experience in Orthodox churches. The carved iconostasis was completed in the "Heruvim" workshop in Trstenik, Serbia by Jovan Veinovic. The icons on the iconostasis were completed by Bata Ninkovic from Belgrade.

Here we respectfully and with much gratitude mention the names of the donors who have given significantly for the realization of this God pleasing act. Besides Dragas

continued on p. 5

Metropolitan Christopher blesses the faithful at the Consecration services at the new Dallas/Ft. Worth church, Holy Three Hierarchs

Eastern Diocese Assembly in Monroeville

Despite a severe snow and ice storm, 81 clergy and delegates representing 31 parishes of the Serbian Orthodox Diocese of Eastern America met in the Diocese's annual assembly February 29-March 1, with His Grace Bishop Dr. Mitrophan presiding. The meeting took place at the facilities of St. Nicholas Church in Monroeville, PA.

Following the invocation of the Holy Spirit on Friday evening, the Assembly heard the annual report of His Grace Bishop Mitrophan, who opened His report by quoting Psalm 127:1: "Unless the Lord builds the house, they labor in vain who build it. Unless the Lord guards the city, the watchman stays awake in vain." His Grace stated that standing in unity with our suffering brothers and sisters in Kosovo was necessary, and asked support from all congregations. His Grace went on to detail his many activities and extensive travels in the course of his work in the diocese, which also includes parishes on South America. He also called attention to activities such as ongoing improvements to St. Sava Camp at Shadeland, the Diocesan Days program, and the Winter Youth Retreat. He expressed his appreciation to all who have worked to help carry out the Diocese's mission at all levels.

Steve Kracinovsky presented the audit committee report, which found all records to be in order. Milan Visnick presented the treasurer's report for the past year and the proposed budget for 2008. The proposed budget as adopted anticipates operating income and expenses of \$382,965. The new budget also enacts a change to the method of supporting the diocese by the congregations. Instead of the per member assessments used previously, beginning in 2008 each congregation will send 9 percent

of its total adjusted gross income to the diocese. The new method will result in approximately the same amount of total income as the previous method.

Fr. Rajko Kosic reviewed the activities of the Diocesan Relief Committee. It was moved and passed that the Diocese give up to an additional \$100,000 for Kosovo relief efforts, to come from gas royalties deposited to the Diocese's endowment fund.

John Russin reviewed plans for Shadeland camp improvements, which include the construction of a new house for camp mothers and of a new pavilion. His Grace Bishop Dr. Mitrophan informed the assembly about plans for the completion of the monastery church at Shadeland, which will begin to be carried out in phases. The projects are being funded largely through gas royalties from the Shadeland property.

Fr. Rodney Torbic as Diocesan Christian Education Director presented an overview of educational activities within the diocese.

On Saturday morning, after the hierarchical Divine Liturgy and breakfast, the assembly resumed its work. Serbian Consul General Dr. Slobodan Nenadovich and the Ambassador of Bosnia and Hercegovina to the United Nations Dr. Milos Prica were introduced as honored attendees at the Assembly.

Very Reverend Father Polycarp Rameas was asked by His Grace Bishop Dr. Mitrophan to address the Assembly as the featured speaker. Father Rameas is the Presiding Priest at Holy Dormition Greek Orthodox Church in Oakmont, Pennsylvania and a well-respected leader in the Orthodox Clergy Brotherhood of Greater Pittsburgh. He spoke with passion on the theme of "Continuity of

continued on p. 4

Diocesan Assembly in Monroeville

continued from p. 3

Orthodoxy" and was soundly applauded at the conclusion of the presentation.

Fr. Rade Merick presented the resolutions committee report, which was adopted with some changes. The Assembly resolutions appear elsewhere in this issue of the Path.

Elections were held for members of the Diocesan Council for the next three years. Continuing to serve on the Council in addition to President His Grace Bishop Dr. Mitrophan and Episcopal Deputy Protopresbyter Stavrophor Dr. Nedeljko Grgurevich are: Protopresbyter Stavrophor Janko Raljich, Protopresbyter Stavrophor Stevan Stepanov, Milan Visnic, John Russin and Rudley Mrvos. Mark Zatezalo will continue on the

Audit Board.

Newly elected to the Council were: Protopresbyter Stavrophor Dragan Filipovic, Protopresbyter Dr. Rodney Torbic, Dushan Evanovich, Steve Kracinovsky, and John Miluvuk, Protonamesnik Milovan Katanic was elected as an Alternate and Mira Luna was elected as an Alternate. Newly elected to the Audit Board were John Simich and Nicholas Mitrovich.

In concluding business, Fr. Svetozar Veselinovich from St. Simeon Mirotočivi Serbian Orthodox Church in North Miami, Florida offered to host the next Assembly. The offer was accepted. The next Assembly is scheduled for February 20-21, 2009 in North Miami.

His Eminence Metropolitan Christopher gives a blessing at the Midwest Metropolitan's Annual Assembly held in Kansas City on March 28 and 29, 2008

Offering glory and praise to the Almighty God, Father, Son and Holy Spirit—We, clergy and delegates of the Midwest Metropolitanate, gathered in annual assembly in the city of Lenexa—Kansas City, March 28 & 29, 2008, under the spiritual guidance of our archpastor, Midwestern Metropolitan Christopher, we bring the following:

RESOLUTION

Remaining a faithful and undivided part of the fullness of the Holy Orthodox Church and of our Mother—the Serbian Orthodox Church, we express our faithfulness to His Holiness, Serbian Patriarch Pavle, and to the other hierarchs of our local autocephalous Church.

As citizens of this country, in many respects, the leading country in this world, we offer our prayers to God for all those in these unstable and tumultuous times of human history who have the power and obligation to protect, defend and promote peace in this God-given land, for "the land is the Lord's and everything that is in it."

As devout sons and daughters of the unified Serbian Church faithful to the Church's discipline, we joyfully greet the decision of the Holy Hierarchal Assembly, AS No. 8—91, from 22nd-29th of May 2007, which confirmed the Constitution of the Serbian Orthodox Church in North and South America. The Constitution was published in the "Path of Orthodoxy," the official journal of the SOC in the North and South America.

Carefully listening to and diligently discussing all the reports submitted to this Assembly, we pastorally and fraternally call upon all of our faithful sons and daughters, brothers and sisters, to strengthen primarily their Eucharistic unity in the bosom of the Church, for without the Holy Mystery of the Eucharist there is no Church, and without the Church there is no salvation. In the same manner we would remind our Church's sons and daughters of the ever increasing need for the faithful implementation of the principles of Christian Stewardship, and for each person as a member of the Church to care for the everyday needs of our Church.

As an inseparable part of the fullness of the Serbian Orthodox Church and the Serbian national being, we cannot simply close our eyes to the proclamation of independence of the so called State of Kosovo. That mindless and one-sided act, illegal before international law, penetrates into the very core of the Serbian religious and national identity. Kosovo and Metohija are essential parts of the united and sovereign state of Serbia. The Serbian religious and national identity is bound up with each and every one of the 1996 Serbian Orthodox sacred monuments (churches, monasteries, chapels, cemeteries and all other church property and monuments) found on the map of Kosovo and Metohija.

We urge all the leaders in the contemporary world, to whom God has given, along with political influence and military power, great responsibility for the implementation and preservation of peace and justice, to comply responsibly and legally, without suppressing those poorer and smaller, with International Law and the Resolutions of the United Nations.

To the bishops, clergy, and monastics, as well as to all our brothers and sisters and to all children in Kosovo and Metohija, we express our full spiritual support with the promise that we will be, as much as our abilities permit, unceasing voices for the Truth about Serbian Kosovo. At the same time we will not leave them alone, for we are fully aware that those who abide in Holy Serbian Kosovo keep and preserve not just what is theirs, but ours as well, for they are the guardians of that which God has entrusted to our nation.

Praying to the Almighty God, the God of Love and Justice, the God of Righteousness, we once again call upon all sons and daughters of our Church to always live in truth and love. Our Serbian Orthodox past strengthens us with numerous examples of how one becomes faithful to Truth and Love, for those are the only powers which help us to live a God-pleasing life. "But speaking the Truth in Love, may we grow up in all things into Him who is the Head—Christ" (Eph. 4:15).

RESOLUTIONS

of the Diocesan Assembly of the Serbian Orthodox Diocese of Eastern America

Monroeville, PA February 29-March 1, 2008

The clergy and congregational presidents and delegates of the Serbian Orthodox Diocese of Eastern America meeting at St. Nicholas Serbian Orthodox Church in Monroeville, Pennsylvania under the omophor and archpastoral oversight of His Grace Bishop Dr. Mitrophan, bring forth the following Greetings and Resolutions:

1. We greet and ask the blessing of His Holiness Serbian Patriarch Pavle and all the hierarchs of the Serbian Orthodox Church, who "rightly divide the word of truth" of Holy Orthodoxy, and who pastor the flock of Serbian Orthodox Christians throughout the world. We especially pray for the health His Holiness the Patriarch, that God will grant him healing, strength, and health for many years. *Eis polla eti, Despota!*
2. We welcome the promulgation of the new constitution for the Serbian Orthodox Church in North and South America, which paves the way for the final administrative reunification of the Serbian Orthodox Church and the total healing of the tragic disunity which began hampering our common work and witness 45 years ago. We pray for and express our complete readiness for this total God-pleasing unity in all respects and aspects of Church life.
3. We greet and express our unity in Christ with all our brothers and sisters, Orthodox Christians both here in America and throughout the world. May we all rededicate ourselves and each other continuously to our Lord Jesus Christ as found in His Orthodox Faith and Church, and may we all be worthy of our high calling as we seek to bring this faith to the whole world. To this end we welcome concrete signs of this unity of faith and work, such as the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas and its activities such as International Orthodox Christian Charities, the Orthodox Christian Mission Center, the Orthodox Christian Fellowship for college students, and the Orthodox Christian Education Commission, and pledge our cooperation and support to them. May we all grow together in faith and love and spiritual understanding through our common worship, our common Eucharist, and our common Christian ethos, which transcends every worldly division.
4. We declare with all our souls and minds that, as Serbian Orthodox Christians, our Kosovo and Metohija has always been—and is especially now—most dear to us as the soul and heart of all Serbs. With one voice we vehemently condemn the February 17, 2008 unilateral and illegal declaration of "independence" by the Albanian-dominated parliament of the Serbian province of Kosovo and Metohija. To our shame as Americans, this action, in contravention of United Nations Security Council Resolution 1244, the United Nations Charter, the Helsinki Final Act, and all norms of international law, was taken with the tacit approval and at the de facto instigation of the United States government, which quickly led a number of nations in recognizing this illegal government as a new sovereign state. Serbia's intervention to put down the armed insurrection of Albanians in its Kosovo province has been used by the United States and other major western nations to justify NATO's U.S.-led aggression of bombing Serbia for 78 days in 1999, and now to justify their recognition of this illegal "independence."

Yet it has been evident for decades that Albanians in Kosovo have been bent on creating an ethnically pure Albanian state and eradicating all trace of Serbian history and culture in the very cradle of Serbian religious and cultural identity. As is becoming more and more evident, these actions by the Albanians of Kosovo have enjoyed support from outside powers, including the United States, which emboldened them to undertake an armed insurrection, creating a dangerous situation in the province to which the Serbian army responded, as would the army of any country in the world in such a situation. It was and is totally wrong to impute any motive except the restoring of law and order to its province to this response of the Serbian army.

The United States and certain western European governments, choosing to call these measures taken by the Serbs ethnic cleansing, and their hysterical repetition of these patently false, one-sided and prejudicial charges in attempting to justify their bombing of Serbia in 1999 and their present recognition of the phony state of Kosovo does not make these charges true. These actions of the United States, on the contrary, make the repeated statements of high U.S. government officials that they remember with respect that Serbia was allied with the U.S. in two World Wars, and that they want good relations with Serbia, ring hollow and ironic. States do not treat allies as the United States has treated Serbia. They do not make entrance into the European community contingent upon renunciation of national sovereignty, national history, and national interests. It is a shame and a tragedy that the United States has taken its one consistent ally in the Balkans, a people which has consistently felt a close affinity with the American people and its values, and has demonized them and destroyed them.

The bombing of Serbia, the forced withdrawal of Serbian forces from Kosovo, and the placing of Kosovo under an international protectorate have all been used by the Albanians to advance their plans for an ethnically pure Kosovo through terror. Thousands upon thousands of Serbs and also other ethnicities have been forced to abandon their ancestral homes for exile, while many others have been killed or kidnapped and presumed dead. Those remaining have been forced into ethnic ghettos guarded by KFor for their own safety against the ongoing enmity of their Albanian neighbors, without prospects for meaningful employment, education, medical care, freedom of travel, or future improvement. 150 Serbian Orthodox churches, monasteries, cemeteries and cultural monuments, including medieval masterpieces of art and architecture, and whole Serbian villages, have been destroyed in the past dozen years. It must be emphasized that fully a third of this wanton destruction was carried out by Albanians since 1999—that is, as U.N, U.S. and NATO forces were present but too often looked the other way. We lament this fact, and the fact that our news media has neglected to cover these destructions and atrocities.

We reject the remarks of the United States Secretary of State to the effect that Serbs need to "get over" what Kosovo has always been and continues to be for the Serbs and accept the new reality imposed by U.S. and NATO force of arms. We lament and refuse to accept that the United States and some Western European countries consistently ignore and discount the thousand year history of Kosovo as being not only in Serbia, but being the very heart and soul of the Serbian people, the birthplace of the Serbian nation, looking only at the last few decades and emphasizing and over-emphasizing the Albanian majority in that part of Serbia. By doing this they have sanctioned the ethnic cleansing of Serbian Orthodox Christians from Kosovo and Metohija that took place during Tito's communist regime, and which has continued as the world apathetically looked on. This Muslim Albanian ethnic cleansing of Serbian Orthodox Christians from Kosovo and Metohija has played a major role in achieving their disproportionate majority in the area. We lament and condemn this unjust approval of the expulsion of Serbs from their ancestral homes and lands in Kosovo and Metohija, as well as the terrible expulsion of Serbs from Serbian Krajina (Croatia) with the help of the United States government.

In the face of this long history, the Serbian people have no reason to believe, as the western powers repeatedly claim, that the former leaders of the KLA, now transformed into the government of the new "independent" Kosovo, are now committed to the protection of human rights and elemental freedoms for their non-Albanian residents. We remind the United States that its Albanian clients in Kosovo, far from expressing peaceful intent, blackmailed the U.S. and NATO with the threat of violence against their own allies if they did not receive independence. We can see only the tragedy and outrage of terrorism rewarded as Kosovo is forcibly wrenched from its rightful place in Serbia and a new Islamic state is installed in Europe, in the holiest of places for the Christian Serbian people.

Therefore, we join Serbs and people of good will everywhere in rejecting this bogus independence of the Serbian province of Kosovo. We express our solidarity with His Grace Bishop Artemije of Raska and Prizren, his clergy, monastics, and his faithful flock, and all the embattled Serbs of Kosovo, whose presence reminds the world that Kosovo is Serbian, and who maintain and guard our greatest national shrines, including the Patriarchate of Pec, Gracanica, and Visoki Decani. We pledge ourselves to support them morally, spiritually, and materially as they represent us all in this Serbian Holy Land. We also commend and thank those nations and organizations which have refused to recognize this illegal declaration of independence. Finally, we call upon the United States and other architects of Kosovo independence to abandon this failed and illegitimate policy and return to the tried and tested norms of international law. With one voice and heart we join Serbs everywhere in proclaiming: Kosovo is, and will always be, Serbia!

5. We note with alarm recent attempts by certain international players to modify the Dayton accords to restrict the rights of Republika Srpska within Bosnia-Herzegovina, and we support Republika Srpska in its struggle to maintain its prerogatives in accord with international agreements.
6. We greet with joy the decision of our hierarchs that the 2009 National Church Assembly—Sabor of the Serbian Orthodox Church in North and South America will be held in our Eastern American Diocese, at St. George Church in Canton, Ohio. This will be the first Sabor held in our diocese, and we pledge to do everything possible to make it a productive and fruitful one.
7. Finally, we thank our hosts of St. Nicholas Church in Monroeville, PA for their exemplary hospitality to all of us at this Diocesan Assembly.

Successful Stewardship

Stewardship works!

St. George Serbian Orthodox Church, San Diego, CA

The History of Stewardship at Saint George Serbian Orthodox Church San Diego, California

At the turn of the New Year in 1997, the St. George Church, which was still on the dues system, had 61 members and was headed toward bankruptcy. At the Diocesan Assembly in February of 1997, which was held in Seattle, the guest speaker was Fr. James Gavrilos of the Greek Orthodox Church. Father Gavrilos' speech was entirely on stewardship, he spoke of Christ's way, not man's way for sustaining our parishes.

Fr. Gavrilos' parish at that time was in El Cajon, a suburb of San Diego, so we contacted him for further information on how to adopt this system, and he was very helpful. Fr. Gavrilos also provided us contact information for the Greek Orthodox Archdiocese in New York, from which we contacted and received a banker's box of information on stewardship, along with numerous samples for appeal, follow-up, thank you, and management structure.

Father Bozidar Draskovic, who was our parish priest at the time, was, and continues to be, a strong proponent for the adoption and perpetuation of the stewardship system within the Church. In reflection, in order for the transition from membership dues system to the stewardship system to be successful, the par-

ish priest must be at the heart of the endeavor and share with the congregation, at every opportunity, his support and encouragement for the transition, and continued support into the future.

The stewardship message from the 1997 Diocesan Assembly was carried back to the Executive Board by Fr. Draskovic and the delegates, and a plan was formed to approach the general membership, at the next Quarterly Meeting, with the concept of stewardship. A Stewardship Committee was formed, which included the Priest, and management details were derived from the materials received from the Greek Archdiocese. The general membership was addressed at the Quarterly Meeting, and agreed that the change was appropriate and much needed. Many were skeptical, and Fr. Draskovic was instrumental in explaining that the stewardship system has always been the Church's means of sustainability and is Christ's accepted method. The stewardship committee proceeded in preparation of the initial appeal letter, pledge cards, follow-up letters, thank you, and accounting system structure.

In late September 1997 the first 'Stewardship Appeal' letter was sent out to our entire mailing list (about 500) along with our first pledge card, and notifying them of our first Stewardship Sunday when the pledge card would be due. We asked in the ap-

peal letter that parishioners bring their completed pledge cards to Church with them on Stewardship Sunday, and offered free lunch to all those that brought their completed cards (we continue that practice today). We provided a guest speaker at the Stewardship Sunday luncheon who spoke on stewardship, and encouraged our parishioners to participate.

By the end of 1998 our dues system membership had grown from 61 members to 130 stewards and all of our bills were being paid on time. In the process of converting to stewardship it is most noteworthy that the Church is full every Sunday, and many more are receiving the Sacraments on a regular basis than ever before. The parish, because of stewardship became financially stable in less than a year, and at a point in 2005 had in excess of \$400,000.00 in savings.

To sustain and perpetuate our parish, the same process is followed every year, and our parish continues with good attendance, Communicants, and financial stability.

We thank God for leading us in this direction, and pray for His continued blessings.

Wayne Papac, former President and Stewardship Chairman at St. George Church in San Diego, CA.

HOW DID MEMBERSHIP DUES SNEAK INTO OUR CHURCH LIFE?

In the middle ages, the Serbs had their own independent nation occupying the area of what is now the southern part of Yugoslavia. After their defeat by the Turks at the Battle of Kosovo in 1389, they began moving northward, entering regions then under the nominal rule of Hungary, hoping to live to fight another day of behalf of Christianity and freedom. This Serbian emigration reached considerable proportions after the fall of the Serbian ruler, Djuradj Brankovic (1459), and after the fall of Bosnia (1463) to the Turks.

After Hungary united with Austria (1526), the Austrian rulers created a military belt stretching from the Adriatic Sea in the West to the Carpathian Mountains in the East, known as "Vojna Krajina" (literally military zone or region).

This region was populated chiefly by Serbs. Thus, the Serbs came to empty deserted property. And the Austrian authorities were glad to have them, because they did not come as ordinary refugees, seeking merely to save their necks, but as warriors willing to continue the fight against the infidel Turk, in the eternal hope that one day Turkey would be defeated and they could return to their own lands. However, the Turkish occupation was to last some five hundred years. In the meantime, the Serbs became valuable and respected citizens, settled in their new home, although they often had to pay a dear price for living on the frontier, exposed to periodic Turkish military onslaughts.

Nevertheless, the Serbs were also to face difficulties inside the Austrian and Hungarian kingdoms. Life was difficult there for anyone who was not a Roman Catholic. The Roman Catholic bishops, with the help of Jesuits, sought to convert the newly arrived Serbs to Roman Catholicism in the regions bordering on Austro-Hungarian Empire, or at least to get them to accept the Uniate rite. Military authorities using brute force often aided those attempts, although the Austrian kings were officially and formally on the side of the Serbs.

In short the Serbs in these regions were on the defensive for 350 years, trying to preserve their religion, Orthodox Christian-

ity, and their Serbian national identity. As non-Roman Catholics their right to own land and their right to work for the state were limited. Serbian priests even experienced torture and imprisonment because they refused to join the Uniates. Austrian historians have described these restrictions and persecutions.

In 1578, the emperor Sigismund granted a series of privileges to Serbs. When the Empire was in greater need for Serbian help, the Serbs enjoyed less persecution. When the Turkish threat passed, Serbs were again exposed to mistreatment. The subsequent history of Serbs in Austria and Hungary was marked by their struggle to effectuate their guaranteed freedoms, against Austrian efforts to denationalize and convert Orthodox Serbs living on her territory. For generations, Serbs resisted forceful conversion by Roman Catholic "missionaries." The clergy as well as the Empire were aware of the fact that the Serbian Church and Serbian nation are inseparable. The Empire used diverse machination to divide the people from the church hierarchy. As long as they stayed united, the Serbs were able to resist all attempts at forceful conversion.

In the 18th Century, the Empire and the Roman curia created a plan of how to divide the Serbian people from their church. On September 27, 1770, a document was issued, called Regulation, by which all the vital privileges granted to the Serbs, were eliminated. On July 16, 1779, Empress Maria Tereza issued a document "Declaratory," by which the Church was subjugated to the Empire.

Part of the new system involved the introduction of so-called church dues. After extensive malicious propaganda, the Serbs were convinced that they are not members of the church through baptism until they paid certain dues. Since most of them were poor and uneducated, they accepted this vicious maneuvered scheme.

This practice went into effect and was practiced for generations. Since the first Serbian immigrants came to these shores from the Austro-Hungarian Empire, they brought this system

with them. The rest of us, coming from a communist governed state, never asked the question as to how the church dues mentality came about.

To understand this, I would like to refresh memory of some American-born Orthodox Christians. During the Communist brutal regime for 47 years, a Stalinist strategy was developed in the Serbian Church. All the clergy that would join Clergy Association ("Svestenicko Udruzenje") were granted monthly salaries, health coverage, as well as retirement. This was done in order to control the Church. Some clergy joined, but most resisted. As in any callings, there were people who should not be there. Our Church was no exception. I am not sure if Tito took a page from the "Declaratory," or copied the work in the Soviet Union. In any case, the intention was the same.

The time is long overdue to free ourselves from the membership dues mentality. There is no magic formula to do this. I like to share my experience at St. George in San Diego, California. We are not better people than in other parishes. We are no more disciplined than others. We are no more conscientious than others.

The change from the dues mentality to stewardship starts with the priest and the Executive Board. If the priest truly believes that we ought to go back to the Orthodox roots of supporting the work of God; if he believes that Stewardship has deep roots in the Old and New Testaments; if this is shared by the Executive Board, half of the efforts are completed. We cannot sit on two chairs and have both Stewardship and church dues. Dues is a "forbidden" word in our St. George community. Naturally, stewards have to be educated. If I learned anything in 35 years of priesthood, I would say it is as follows: If you as a priest take time, use patience, explain with love and care, the faithful will accept. But if the priest takes the "because I said so" old country attitude, that effort is doomed to fail. Bishops can use their influence to help educate our faithful about Stewardship.

Fr. Bozidar Draskovic

Dallas Consecration

continued from p. 3

and Denise Belcevic, Nena Manojlovic and Rajko together with his wife Zaga Simic, Milica Tomic and all other faithful of the Serbian Church of greater Dallas.

Consecration of the Church

The consecration festivities began on Friday May 2, 2008 with a Vigil service with His Eminence Metropolitan Christopher of Midwestern America, the ruling hierarch, Bishop Mitrophan of Eastern America and Bishop Maxim of Western America in attendance. The Vigil was served by: V. Rev. Milan Zbiljic, who traveled from Australia for this occasion, V. Rev. Aleksandar Bugarin, parish priest of St. George Serbian Church in Kansas City, Fr. Sasa Petrovic, parish priest of St. Nicholas Church in Omaha, Fr. Serge Veselinovic, parish priest of Sts. Constantine and Helen Serbian Church in Galveston and the local priest Fr. Ljubinko

Savic, assisted by Protodeacon Stanimir Spasovic. Following the Vigil service was the blessing of the church hall by Bishop Mitrophan. Following the blessing of the hall, the bishop addressed the many faithful in attendance with his warm, archpastoral words, praising them for their faith and calling them not to grow weary in doing good works for their church.

The next day, on Saturday May 3, 2008, the church was consecrated after which the Holy Hierarchical Divine Liturgy followed immediately in which His Eminence Metropolitan Christopher officiated with Bishops Mitrophan and Maxim. At the Divine Liturgy the clergy who had served the Vigil con-celebrated with the hierarchs, joined also by Fr. Dejan Tiosavljevic of the St. Sava parish in Houston, the first administrator of this parish. Bishop Maxim, in his thoughtful archpastoral message delivered the homily to the large number of faithful in attendance. The relatively small Holy Three Hierarchs Church Choir added to the beauty of the service

with their beautiful singing. A banquet was prepared in the church hall after the liturgy. Words of congratulations were offered by Metropolitan Christopher, Bishops Mitrophan and Maxim, Fr. Ljubinko, former priests Fr. Dejan and Fr. Milan as well as Rajko Simic and Dragas Belcevic. At the end of his greeting Dragas Belcevic, thrilled by the great and significant success, the consecration of the church, the house of prayer, the center of the eucharistic community of the faithful of greater Dallas, made a moving gesture on this occasion of donating \$100,000 for future work and adornment of the church.

The consecration of the church and the celebration prepared on the occasion of this event will remain in the memory of the parishioners as well in the history of the Serbian Church in North America as well as the history of the Serbian Church in general as a very significant and joyful event.

Protodeacon Stanimir Spasovic

OUR VIEW OUR VIEW OUR VIEW

THE YOUTH PAGES OF THE PATH OF ORTHODOXY, JUNE 2008

Change

June is a time of great transition, especially for students. In the early grades, we look forward to the end of the school year with great excitement for a carefree summer of sleeping late and playing outside: “no more teachers, no more rules...” as the old song goes. Part-time jobs, year-round activities, and even an occasional class begin to take up some of that time during high school. Then comes the most challenging transition of them all: graduation and whatever lies beyond. For eighteen years, we have the amazing security of the routine within our home and school. Parents, teachers, coaches, and friends all fill our days and keep us busy – and hopefully happy. Then suddenly, on some evening in early June this all ends.

You walk off a stage with a diploma into something different and strange. Instead of thinking about how well your soccer team is going to do next year or how much work band camp is going to be, suddenly it is a “real” job or college in some strange town. Moreover, for all of us, change can be a little bit frightening and often makes us wish it did not happen. However, change cannot be stopped, and in reality, we should not want it to be. Change brings great adventure, new friends, and wonderful opportunities. Therefore, we should embrace this change and allow it to fill our minds and hearts with the potential of who we will become.

God has made us all, and given us each unique talents and interests. For a graduating senior, this is the first time to truly test how far we can go and what we can achieve on our own. It is our responsibility to take these talents and interests and make the best future that we can. In addition, we can look to the teachings of God to show us how to do that. We should embrace humility, as what we are able to achieve is a gift given to us. Moreover, we should learn how to turn our fear of the unknown into the opportunity not only face these fears, but to conquer them. In a few years, this time that seems to intimidating now will be looked back upon as a happy period that is not frightening, but exciting. Trust your faith to show you the way to your future, and all will be good.

The Holy Prophet Elisha.

In *The Prologue from Ochrid* for June 14th, we are reminded of “The Holy Prophet Elisha”. He lived nine hundred years before Christ. When the Lord willed to take the aged prophet Elias to Himself, He revealed to him that He had set aside Elisha, the son of Shapat, of the tribe of Reuben and from the city of Abel-Menolah, to inherit his prophetic calling. Elias made the Lord’s will known to Elisha and draped him in

his mantle, asking God for a double portion of the grace and prophecy for him. Elisha at once left his home and his people and followed after Elias. When the Lord took Elias in his fiery chariot (A.V. II Kings 2:11), Elisha remained to carry on the work of prophecy with yet greater power than Elias.

In his purity and zeal, he was equal to the greatest prophets, and surpassed all the others with the wondrous power given to him by God. He divided the waters of the Jordan as Moses once divided the Red Sea; he made the bitter waters in Jericho drinkable; he brought water down into the trenches in the war against the Moabites; he caused the widow’s jars to fill

to the brim with oil; he raised the dead son of the Shunammite woman; he fed a hundred people with twenty small loaves; he healed Naaman, captain of the hosts of Syria, of leprosy; he blinded an entire Syrian army and put another to fight; he foretold many events both for the nation and for individuals, and went to his rest at a very great age.

Further along, we are asked to think about this in under “For Consideration”:

The wise St. John Chrysostom says: ‘No place will save us if we do not do the will of God.’ It is said of a certain monk living in a monastery that five of the brethren loved him and one offended him. Because of this brother, he moved to another monastery. But, in that one, eight of the brethren loved him and two offended him. So he ran off to a third monastery. Here seven loved him and five offended him. So he went to a fourth monastery, but on the way he fell to thinking: ‘How long shall I go running from place to place? I shall find no rest in the whole world. I would do better to learn patience.’ He pulled out a piece of paper and wrote on it in large letters: ‘I shall endure all things for the sake of Jesus Christ, the Son of God.’

When he arrived at the fourth monastery, only one monk loved him and the rest offended him. But he began to bear their reproaches with patience. As soon as anyone offended him, he would pull out his piece of paper and read: ‘I shall endure all things for the sake of Jesus Christ, the Son of God, and so his patience triumphed and all come to love him, and he remained in that place until his death.’

In his homily for that day, Bishop Nikoli Verli-mirovic discusses – on how humility precedes glory. ‘...and before glory is humility’ (Prov. 15:13)

These are words about true glory, not about false; about the glory that does not fade and not about the glory that dies away. The glory that come from men is a glory that dies away,

Put Your Thinking Caps On!

- Which of the following feast days is set based on the date of Pascha?
 - Annunciation
 - Transfiguration
 - Theophany
 - Ascension
- During the Sundays immediately following Pascha, we usually read from what Gospel during the Divine Liturgy?
 - Matthew
 - Mark
 - Luke
 - John
- On which feast day do we bless grapes and fruits?
 - Ascension
 - Pentecost
 - Meeting of the Lord in the Temple
 - Transfiguration
- Name the feast: The Holy Spirit descends on the apostles.
 - Pentecost
 - Ascension
 - Annunciation
 - Nativity of Christ
- Ascension day always fall on what day of the week?
 - Sunday
 - Saturday
 - Wednesday
 - Thursday

Answers on the next page!

Scriptural Quotation for this month

“My son, do not envy evil men, neither desire to be with them; for their heart ponders a lie, and their lips speak of suffering, a house is built with wisdom, and it is built up with understanding. Storehouses are filled with perception from all honorable and good riches. It is better to be a wise man of strength and a man having discernment, than to be a man who has a large estate.”

(Proverbs 24:1-5)

The Saints: our guides along the path of virtue

Each year, our Holy Orthodox Church designates the Sunday after Pentecost as the “Sunday of All Saints.” It is a day when we are called upon to properly remember all of the prophets, martyrs, fathers, monastics and other saints that are commemorated on a daily basis on our Church Calendar.

Likewise, we are also asked to give honor to the countless number of men and women who throughout the ages, lived holy and saintly lives without any formal recognition of their spiritual accomplishments. Why does the Church ask us to venerate the saints? By honoring the saints we are, in effect, honoring God Himself. No one achieves sainthood through their own power, but solely through the grace of God. We must view the saints as “friends” of God. Therefore, paying tribute to them is surely pleasing to God.

The Sunday of All Saints also presents an important and powerful lesson to us. We are reminded today that EVERY SAINT was quite similar to us. They were all human, susceptible to the same temptations as we are. The saints had their faults and shortcomings as well. With God’s help, they were able to rise above those things which bring mankind down, seeking instead a life centered around holiness. Yes, the saints all took Christ’s command to heart: “Therefore, be perfect as your Heavenly Father is perfect.” (Matthew 5:48) May we all approach these words with equal zeal and strive for the day when, we too, will be numbered among God’s saints!

the Jesus prayer

“Lord, Jesus Christ, Son of God, have mercy upon me”

Three things in the Jesus Prayer call for special comment, and help to account for its extraordinarily life appeal.

First, the Jesus Prayer brings together, in one short sentence, two essential ‘moments’ of Christian devotion: adoration and compunction. Adoration is expressed in the opening clause, ‘Lord Jesus Christ, Son of God’; compunction, in the prayer for mercy that follows. The glory of God and the sin of man – both are vividly present in the Prayer; it is an act of thanksgiving for the salvation that Jesus brings, and an expression of sorrows for the weakness of our response. The Prayer is both penitential and full of joy and loving confidence.

In the second place, it is an intensely Christological prayer – a prayer addressed to Jesus, concentrated upon the Person of the Incarnate Lord, emphasizing at once both His life on earth – ‘Jesus Christ’ – and His divinity – ‘Son of God’. Those who use this prayer are constantly reminded of the historical Person who stands at the heart of the Christian revelation, and so are saved from the false mysticism which allows no proper place to the fact of the Incarnation. But although Christological, the Jesus Prayer is not a form of meditation on particular episodes in the life of Christ: here too, as in other forms of prayer, the use of mental images and intellectual concepts is strongly discouraged. ‘Standing with consciousness and attention in the heart,’ Theophan teaches, ‘cry out unceasingly: “Lord, Jesus Christ, Son of God, have mercy upon me,” without having in your mind any visual concept or image, believing that the Lord sees you and listens to you.’

In the third place, the Invocation of the Name is a prayer of the utmost simplicity. It is a way of praying that anyone can adopt: no special knowledge is required, and no elaborate preparation. As a recent writer puts it, all we must do is ‘simply begin’: ‘Before beginning to pronounce the Name of Jesus, establish peace and recollection within yourself and ask for the inspiration and guidance of the Holy Spirit... Then simply begin. In order to walk one must take a first step; in order to swim one must throw oneself into the water. It is the same with the invocation of the Name. Begin to pronounce it with adoration and love. Cling to it. Repeat it. Do not think that you are invoking the Name; think only of Jesus Himself. Say His Name slowly, softly and quietly.’

The Youth Ministry Committee is Pleased to Announce
The 3rd Annual High School Youth Conference (Ages 14-18)
 Of the Serbian Orthodox Church in North and South America

August 6-10, 2008 • University of Southern California • Los Angeles

Theme / Keyword: *God...R U Connected?*
 Hollywood vs Holy Wood: *The Power of Image*
 Registration Fee: \$125.00

Schedule:

Wednesday, August 6

- 4:00 – 5:00 pm USC Airport Bus Pick-Up at LAX
- 6:00 pm Arrival at USC – Registration and Room Assignments
- 7:00 pm Dinner
- 8:00 pm Discussion with Bishop Maxim
- 11:00 pm Lights Out

Thursday, August 7

- 7:30 am Wake up
- 8:30 am Morning Prayers
- 9:00 am Breakfast
- 10:15 am First Presentation: *“Staying Connected”*
- 11:30 am Free Time
- 12:30 pm Lunch
- 1:30 pm Choir Rehearsal
- 3:00 pm Second Presentation: *“Hollywood vs Holy Wood: Christians in Hollywood”*
- 5:00 pm Evening Prayers
- 5:30 pm Bus departs for Burge home
- 7:00 pm Dinner pool party at Burge home
- 10:30 pm Bus returns to USC Campus

Friday, August 8

- 7:30 am Wake up
- 8:30 am Morning Prayers
- 9:00 am Breakfast
- 10:15 am Third Presentation: *“The power of image”*
- 12:00 pm Lunch
- 1:00 pm Bus departs for Hollywood / Universal Studios tour
- 6:00 pm Bus returns to USC Campus
- 7:00 pm Dinner
- 8:30 pm Fourth Presentation: *“Personal relationships in a Dot.com World”*
- 11:00 pm Lights Out

Saturday, August 9

- 8:30 am Wake up
- 9:00 am Morning Prayers
- 9:30 am Bus departs for local Cathedral ALL-ORTHODOX YOUTH FESTIVAL
- 2:00 pm Outreach Project
- 4:00 pm Return to USC
- 7:00 pm Dinner
- 8:00 pm Wrap up session
- 11:00 pm Lights Out

Sunday, August 10

- 7:00 am Wake up and Check-Out
- 8:30 am Depart for St. Steven’s Cathedral
- 9:00 am Matins and Divine Liturgy
- 11:30 am Lunch and Departure

Note: Various times all during program may be subject to change if necessary.

Make the Scene in... HOLLYWOOD
 with Universal Studios tour!

A great opportunity to meet your peers from throughout the country, learn the Faith, grow in Christ, and to have Orthodox Christian fellowship.

To register and to get more information please go to www.serborth.org or contact the Youth Ministry Committee: Email: youth-ministry@earthlink.net

Questions & Answers on the Divine Liturgy

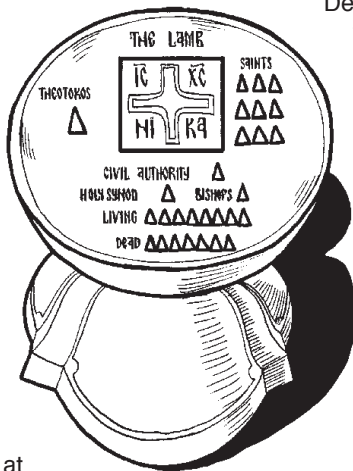
What is the proskomidia?

The proskomidia is a mini service during which a priest prepares the gifts of bread and wine for the Liturgy.

During this Office following the Sacred Tradition from the Mystical Supper, Bread and Wine is prepared for the Divine Liturgy and Prayers are offered up for the commemorations of the faithful, living and reposed, glorified and yet-to-be-glorified.

The Proskomidia is a Service which now takes place before the Divine Liturgy begins. The Office is served at the Prothesis table, usually at the Northeast corner, within the Altar (the area behind the Iconostas). Originally, it was performed by Deacons in a separate building from the Church proper (the Diakonikon).

It was there that the faithful would bring their gifts of bread and wine etc. Some of the gifts would be prepared for use at Divine Liturgy and others would be distributed to the poor and needy by the deacons.

To this day, in Romanian Churches, the faithful come to the north deacon door with a candle and loaf of bread and offer these to the Church. And a deacon or priest who is appointed this duty and attends at the north Deacon door to receiving these offerings of the faithful.

Why is it necessary to use water and wine in the proskomidia?

They both represent the water and blood that came out of Jesus side when the Roman soldier pierced His side (read the Gospel according to St. John 19:34). Furthermore, the wine represents the divinity and the water the humanity of Christ.

Why are the gifts at the prothesis (the oblation table) covered?

This is done to emphasize the fact that Jesus was not recognized as God the minute that He was born. Rather, His divinity was shown after the baptism.

Quiz Answers: 1-d; 2-d; 3-d; 4-a; 5-d.

Change

continued from previous page

but the glory that comes from God is a glory that does not fade. Whomsoever men glorify, this is not glory; but he whom God glorifies is indeed glorified. ‘You receive glory one of another, and seek not the glory that come from God only’ (John 5:44), said the Lord to the Jewish scribes. Do you see the distinction that the Lord makes between glory from men and from God? And about Himself He said: ‘I receive not glory from men’ (John 5:41).

He who seeks glory from men travels by the path of pride, but he who seeks glory from God travels by the path of humility. God’s saints were the most humble of His servants. The most holy Mother of God is marked by her very great humility. Her being chosen to be the Mother of God is attributed to her great humility: ‘For He hath regarded the lowliness of His handmaiden’. But the humblest of the humble was our Lord Jesus Christ Himself, the foundation of all ascetic endeavor. In His earthly life, humility always precedes glory. And, my brethren, it must be the same in our lives if we desire true glory; because, if humility does not precede glory, glory will never come.

O Lord Jesus, Thou Exemplar and Teacher of humility, our only glory and the exaltation of the humble and meek, inspire us with Thine ineffable humility. To Thee be glory and praise for ever. Amen.

OUR VIEW OUR VIEW OUR VIEW

Our View is the official publication of The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee and is a regular feature of *The Path of Orthodoxy*. Comments can be directed to the committee via e-mail at: youth-ministry@earthlink.net, or via regular mail at: The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee, 260 Sue Drive, Hummelstown, PA 17036.

Српски Цекција

Стаза Православља

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ, са редовног заседања Светог Архијерејског Сабора СПЦ, одржаног у Београду од 15. до 21. маја 2008. године

У Патријаршијском двору у Београду, по благослову Његове Светости Патријарха српског Г. Павла, а под председништвом Његовог Високопреосвештенства Митрополита црногорско-приморског Г. Амфилохија, који по члану 62. Устава Српске православне цркве замењује Његову Светост, одсутног због болести, одржано је, од 15. до 21. маја 2008. године, редовно заседање Светог архијерејског сабора СПЦ. У раду Сабора учествовали су сви епархијски архијереји Српске православне цркве из земље и иностранства, као и Његово Блаженство Архиепископ охридски и Митрополит скопски Г. Јован са архијерејима аутономне Охридске архиепископије.

У духу пасхалне радости и са љубављу у Васкрслом Господу, суочен са великим духовним изазовима нашег времена, Свети архијерејски сабор се бавио виталним питањима живота, устројства и мисије Српске православне цркве.

Поред низа текућих питања, Сабор је посебну пажњу посветио Косову и Метохији после незаконитог проглашења "независности" ове Покрајине. У исто време, Сабор је упутио речи благодарности свима онима који нису признали овај бесправни

чин, а посебно онима који су показали искрену солидарност са нашом Црквом и састралдану љубав према српском народу, поручујући једном за свагда свима да Српска црква и народ неће никада пристати на безакоње насилног одузимања Косова и Метохије.

Разматрани су токови обнове светиња на Косову и Метохији, порушених у мартовском погрому 2004. године, и одлучено је да се иста настави у сарадњи са Министарством културе Републике Србије, међународним институцијама и представницима УНМИК-а – као јединог међународног ауторитета и законитог фактора према Резолуцији 1244. Настојањем да се обновљени храмови и црквени објекти прихвате и осветљају, и да се у њих уселе свештеници или верници, како би се исти ставили у функцију и сачували, Сабор верује да ће српски православни народ бити охрабрен да остане и врати се на своја вековна огњишта у Епархији рашко-призренској, својој исконској земљи и светињама.

У циљу, пак, очувања вековног молитвеног предања и живог сведочења Цркве у савременом свету, Сабор је потврдио свој став у погледу служења свете Литургије и других богослужења у духу

вековног литургијског предања наше Цркве. Саборским служењем свете архијерејске Литургије у храму Светога Саве на Врачару ово јединство је још једном посведочено за Трпезом Господњом, на празник Преноса моштију Светога Саве, у понедељак, 6/19. маја 2008. године.

Посвећена је пажња даљој градњи Спомен храма Светог Саве на Врачару и изражена жеља и позив свим верницима наше Цркве да помогну довршење овог заветног храма српског народа.

Сабор је и овога пута пројавио духовну и архипастирску одговорност посветивши пажњу стању и тешким проблемима у којима се налазе наше епархије у државама насталим на тлу бивше Југославије, као и животу наших епархија у дијаспори широм света. Тако су саборски оци разматрали питања црквеног живота у Црној Гори, Хрватској, Босни и Херцеговини чијим властима су упутили апел да се члановима Српске православне цркве не угрожавају елементарна верска и имовинска права. Исто тако, упућен је апел надлежним властима Бивше југословенске републике Македоније да се престане са прогоном Његовог Блаженства Архиепископа охридског и митрополита скопског Јована и да се укину све забране и друге противправне мере против аутономне Охридске архиепископије.

Питања црквене имовине, чувања постојеће и враћања одузете као и питања рада црквених задужбина и фондова, такође су разматрана.

Односи и сарадња са сестринским Православним црквама били су предмет дуже пажње и бриге Сабора, као и односи и дијалог са другим Црквама и верским заједницама. Сабор је усвојио извештај Комисије Стеог архијерејског сабора о дијалогу са представницима Римокатоличке цркве у Равени (Италија) и констатовао да се тај дијалог није водио на штету Православне цркве. С тим у вези, Свети архијерејски сабор је запањен понашањем појединих, како електронских тако и писаних, медија, чији циљ очито није објективно и одговорно информисање јавности већ злонамерно изношење неистина о догађајима из живота Цркве. На жалост, са истим намерама и предрасудама су поједини медији извештавали о току рада овог Сабора и здравственом стању Његове Светости Патријарха српског Г. Павла. Сабор је констатовао да овакво понашање неких медија нема за циљ благовремено и истинито обавештавање јавности, већ изазивање смутње и пометње међу верним народом у нашој помесној Цркви и у јавности уопште.

Свој пуноћи Српске православне цркве и свим људима добре воље Свештени Сабор упућује поруку мира и љубави, још једном поздрављајући све најрадоснијим поздравом:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

ВИДОВДАНСКЕ ПОРУКЕ

"Нема веће љубави од ове: да неко положи свој живот за своје пријатеље"
(Јн. 15,13)

Господња је земља

Видовдан нам сваког дана упућује много порука и поука. О њему су наши преци веома много причали и писали, певали и плакали, сликали и зидали, надањивали се његовим заветима и освећивали га божанским службама и молитвама. Због тога се и ми данас надањемо видовданским успоменама, да би се поучили косовским примерима и осветили молитвама...

У давна времена записана је небеска порука која каже: "Господња је земља и исполњеније јеја - Господња је земља и што је год у њој" (Пс. 24,1). Када би људи ово увек имали у виду, не би било освајачких ратова међу народима, нити сукоба међу људима око земље и свега што се налази на њој.

Видовданска порука да је "земаљско замалена царство, а небеско увек и довека" одговара тој небеској поруци да је "земља Господња и све што је на њој". И људи су Божја својина, и привремено и кратко бораве на земљи. Земља је толико велика, колико су велики људи који живе на њој: колико праведни, колико племенити, колико поштени, човекољубиви и богољубиви. И највећа земља у рукама малих људи мало вреди, као што и мала земља у рукама великих људи вреди више од сваког злата и сребра. Благодареди овој видовданској идеји, у нашој историји није било освајачких ратова, нит проливања крви на туђој земљи! По том схватању наша је земља и наша отаџбина наше отачаство, тј. земља наших отаца. Није то само она земља коју су наши очеви орали и преоравали, копали и прекопавали, него земља за коју су они "крвцу прољевали". Због тога је она крвава, и сва се црвени од мученичке крви, као они косовски бојуре. Народна легенда каже да су ти бојуре

continued on p. 10

ОСВЕЋЕЊЕ ХРАМА СВЕТИХ ТРИ ЈЕРАРХА У ДАЛАСУ/ФОРТ ВОРТ, ТЕКСАС

Ношени вакршњом радошћу којом је васкрсли Господ обрадовао род људски славном победом над смрћу, српска православна црквена заједница у Даласу/Форт Варту, у Тексасу, имала је још један разлог додатне радости, освећење храма, центра њиховог духовног, литургијско-евхаристијског окупљања и живота. Без храма, Божијег дома заједничке молитве, тешко је и скоро немогуће одржати православну заједницу у правој вери, а то поготово важи за просторе на Северноамеричком континенту, због његове разуђености и удаљености српских црквених заједница, удаљених стотине миља једних од других.

Српска црквена заједница у Даласу је трећа организована црквена заједница у држави Тексас. Прва, и најстарија црквена заједница је светих царева Константина и Јелене у Галвестону, основана давне 1895. године, друга, светог Саве у Хјустону, основана одлуком епископа средњезападноамеричког Фирмилијана, 27. новембра 1979. године, и трећа, светих Три Јерарха у Даласу, Тексас, 1. маја 1999. године, одлуком митрополита средњезападноамеричког Христофора.

Историја настанка Српске црквене заједнице и парохije у Даласу

Најближе организовано подручје у Даласу и околини, је парохija светог Саве у Хјустону. Свештеник у Хјустону Дејан Тиосављевић, био је у прилици да први ступи у контакт са православним Србима, досељеним на те просторе и понуди им духовно старање за све њихове потребе. Увидевши снажну жељу чланова српске заједнице за организовањем парохijsког подручја за Далас и околину, иако млад у парохijsким дужностима, отац Дејан је схватио жељу Срба као призив и као велики изазов. Известно је свог надлежног архијереја, митрополита Христофора, и позвао га да 30. јануара 1999. године дође у Далас, одслужи свету Литургију за православне Србе и присуствује светосавској прослави коју су парохijани припремили тим поводом.

После овог историјског сусрета са својим архијерејем уследила је писмена молба од 40 верника, од 6. марта 1999. године, допуњена 22. априла исте године са именима будућег парохijsког Поверенства, за оснивање српске православне парохije у Даласу/Форт-Ворт, држава Тексас. Митрополит Христофор, уважавајући жељу верника, а сходно прописима Српске православне цркве у Америци и Канади, донео је одлуку у којој је између осталог стајало: "... Оснивамо Српску православну парохiju у Даласу/Форт-Варту као саставни и интегрални део Српске православне Митрополије средњезападноамеричке са седиштем у манастиру Светога Саве у Либертивилу, која је органски део Српске православне цркве са Патријаршијом у Београду". Затим је митрополит Христофор својим актом поставио оца Дејана Тиосављевића за првог администратора новоосноване парохije у Даласу. Истовремено, постављено је и прво Поверенство парохije на челу са свештеником Дејаном. Поред свештеника Поверенство су сачињавали: Рајко Симић, ко-черман, Зоран Драганић, Френк Бабић, секретар, Тони (Антоније) Ђук, благајник, Слађана Максимовић, рачуновођа, те чланови: Роберт Палмер, Драган Јовановић и Никола Милаковић.

Ово Поверенство, са свештеником на челу, приступило је организовању црквене заједнице и њеном унапређењу. Неколико месеци после прве посете митрополита Христофора српској заједници, Рајко Симић пише Митрополиту и изражава жељу црквене заједнице да би они желели, ради даљег узрастања у вери, да им се пошаље стални свештеник који ће бити њихов парох и духовник, који ће их водити у црквеном животу, будући да су они врло млада парохija.

Божјијм промислом, протојереј Милан Збиљић, парох храма светог Георгија у Дулуту, Минесота, са дугогодишњим свештенопастирским искуством не само на терену Сједињених Америчких Држава, већ и на Аустралијском континенту, изразио је жељу да се прихвати свештено-пастирске службе у младој и тек основаној парохiji. И заиста, доласком у Далас, веома енергично покренуо је акцију око обезбеђивања богослужбеног места. Својим парохijанима обраћао се не само са предикаонице већ и пастирским писмима. Храбрећи их у молитви и позивајући их на помоћ говорио и писао: "У цркви нема малих и великих, већ само љубав, слога и воља како да се помогне, да сачувамо веру, да очувамо нашу децу у вери, да будемо поносни и честити чланови цркве, својих породица и друштва у којем живимо".

Након годину дана од постављања пароха у Даласу, отац Милан уз помоћ верних чланова Поверенства, одлучио се на куповину имања са кућом и једном малом зградом која је била адаптирана за капелу. Капела је посвећена светим Три Јерарсима: Василију Великом, Григорију Богослову и Јовану Златоусту. Капела је освећена од стране митрополита Христофора на дан славе светих Три Јерарха 2003. године. Капела се налазила у непосредном предграђу у Ирвингу. Већ 2004. године, отац Милан отпочео је рад на изградњи нове и веће сале са капелом. Радови су били завршени у марту 2005. године, а 10. маја исте године капелу је осветио митрополит Христофор. Целокупно имање са поменутиим објектима купљени су донацијом господина Драгаша и госпође Денис Белчевић. Због нерешених административних питања у вези са имањем у општини Ирвинг, Поверенство је продало имање за \$435.000. и купљено је ново имање са црквом, која је припадала хришћанској деноминацији баптиста, са кућом и црквеном салом за \$800.000. Новац за куповину имања дао

новог пароха постављен је млади свештеник Љубинко Савић.

Отац Љубинко рођен је у Прибоју 1975. године од оца Драгољуба и мајке Радинке. Богословију Светог Арсенија завршио је у Сремским Карловцима. После завршетка богословије наставља студије на Духовној Академији Светог Василија Острошког у Србињу а потом у Солуну у Грчкој. Рукоположен је 28. августа (на Велику Госпојину) 1999. године од

дародавца и добротвора Драгоша Белчевића, на дан освећења храма, 2. и 3. маја 2008. године.

Храм Света Три Јерарха у Даласу, грађен је у духу западне црквене архитектуре, нама ненавикнутим са терена православног подручја, великим улагањем и преуређењем, својим спољашњим изгледом добио је форму православног храма и тиме постао препознатљив на простору терена где се и сада налази. Постављењем новог иконостаса у духу

православне традиције, измењен је првобитни изглед унутрашњости храма који је допринео топлини и молитвеној атмосфери коју верници доживљавају у православним храмовима. Иконостас је урађен у дуборезу, од fine хростовине у радионици "Херувим" у Трстенику, Србија, од стране мајстора дуборезачког заната, Јована Веиновића. Иконе на иконостасу осликао је Бата Нинковић, из Београда.

Овде са дужним поштовањем и захвалношћу наводимо и имена донатора и дародавца који су приложили знатна средства за остварење овог богоугодног дела. Поред господ. Драгоша и госпође, супруге, Денис Белчевић, заслужују поштовање Нена Манојловић, господ. Рајко и г-ђа, супруга, Зага Симић, господ. и г-ђа, супруга, Милица Томић и сви други верници српске цркве у Даласу и околини.

Освећење храма

Свечаност освећења храма

отпочела је у петак, 2. маја 2008., бденијем којем су присуствовали митрополит средњезападноамерички Христофор, надлежни архијереј, епископ источноамерички Митрофан и епископ западноамерички Максим. Бденије су служили: протојереј-ставрофор Милан Збиљић, који је за ову прилику дошао из Аустралије, протојереј Александар Бугарин, парох храма Св. Ђорђа у Кензас Сити, јереј Саша Петровић,

continued on p. 12

На освећењу храма: митрополит Христофор и епископи Митрофан и Максим

стране митрополита дабробосанског Николаја.

Поверенство с оцем Љубинком и господ. Драгошем Белчевићем, као ко-черменом, започињу нову страницу историје српске црквене заједнице и парохije у Даласу. Темље српске заједнице започете за време оца Дејана Тиосављевића, наставио је и утврдио отац Милан Збиљић, да би на тим чврстим основама било крунисано једно значајно и богоугодно дело, српски црквени центар довршен за време свештеника Љубинка Савића и великог

Из Епархије горњокарловачке "Честитка"

Православни верници карловачке парохije, Епископ и свештенство, за предстојећи велики празник Васкрсење Христово, добили су синоћ "честитку" од суграђанина римокатоличке вере. "Честитка" није потписана, али је јасна и не треба много ни времена ни памети да се схвати порука.

Читам у штампи да, Хрватима на Еуросонгу, који се одржава ове године у Београду треба заштита полиције да би били безбеднији док бораве у српској престоници. Сажалевамо, осуђујемо и не подржавамо, било какву претњу ма коме оне биле упућене, као што осуђујемо и константне нападе на православни храм у граду Карловцу. Ноћашњи напад на храм је само један у низу и не назире се да би могло доћи боље и слободније време за православне житеље града Карловца. Очевидац сам претњи и псовања српске мајке на вратима храма и то за време богослужења, када је један од младића отворио врата храма и псовао српску мајку. Верници су уплашени и на свако отварање храмовних врата осврћу се да их не изненади какав камен или нешто друго.

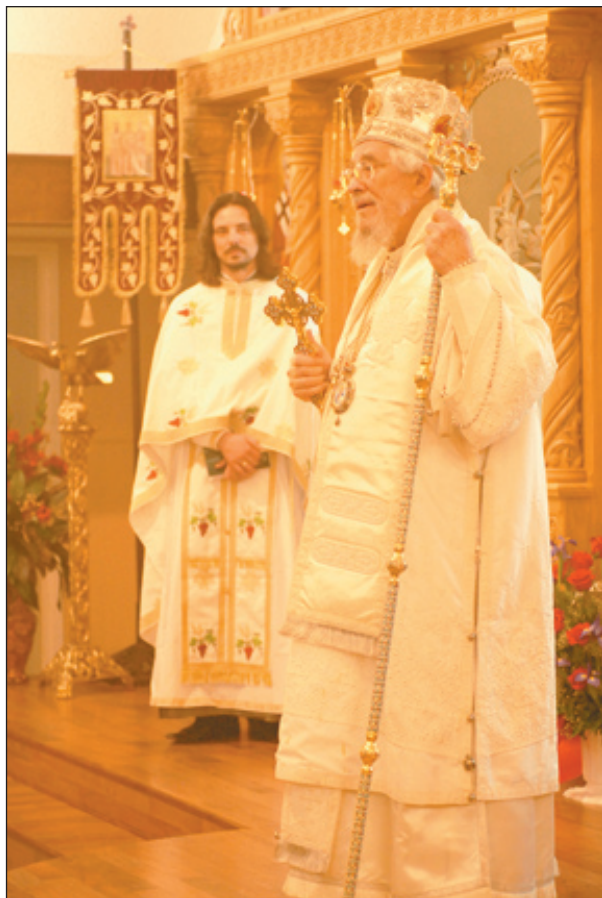
И овоме светом храму треба константна полицијска заштита као и православним Србима што треба заштита у Карловцу, а верујем да је стање слично и у другим градовима и местима Хрватске. Исто тако треба и осуда оваквих и сличних инцидената и нечовечно понашање појединаца или група.

Овај случај нисмо пријавили полицији, а шта и вреди пријављивати када не могу или неће да заштите храм, а самим тим и вернике који се моле у њему. Људски би било и грађански да и градска власт

и представници Римокатоличке цркве осуде овакве инциденте и нападе на њихове суграђане друге вере и нације, али нисмо то још чули. Такво ћутање би могло значити и одобравање, нечовештва, малограђанштине. Не пишем ово да би у навечерје Васкрсења Христовог некога блатили и клеветали, него као глас вапијућег у пустињи говоримо да, нисмо кап воде на длану која се да лако прогутати већ смо народ који има право на живот. Захтевамо да се престане уништавати имовина Православне цркве и да државне институције Републике Хрватске обезбеде миран и нормалан живот и слободно исповедање вере грађанима српске националности.

M.C.

(The Serbian Orthodox Diocese of the Upper Karlovac in Croatia received a threatening letter on the eve of the Orthodox Easter. Some individuals vandalized the church in Karlovac day before Easter. Those terrorist acts are common in Croatia. The Diocese didn't even call the Croatian police, since many cases haven't been solved. Either there is a lack of police action or perhaps indifference for the safety of the Serbs. There were cases when during church services some young Croatian activists had opened church doors and loudly cursed Serbian mother. The faithful are frightened at any opening of the doors not knowing what to expect, stone throwing or something worse. The Diocesan authorities call on the Croatian government to take appropriate measures in order to stop attacks on the Serbs, their churches and their property).

Освећење храма - митрополит Христофор и месни свештеник о. Љубинко Савић.

је г. Драгаш Белчевић као безкаматни кредит. У септембру месецу 2006. године парохijsко надлештво преселило се у нови црквени центар. У међувремену отац Милан из породичних разлога одлази у привремену пензију, сели се у Аустралију али даље остаје клирик Митрополије средњезападноамеричке.

После одласка оца Милана у пензију за

ВИДОВДАНСКЕ ПОРУКЕ

continued from p.8

поцрвенили на Видовдан, на Косову Пољу, од крви светог кнеза Лазара и видовданских јунака, и да се због тога црвене све до дана данашњега.

И убудуће наша земља ће бити утолико богатија уколико у њој буду живели бољи људи, биће светлија уколико буде у њој више братске љубави и добре воље. Овај дан нам поручује да је сваки човек дужан да обогањује своју отаџбину не само плодовима рада свога ума и својих руку, већ још већма да је богати својом љубављу, добром вољом и братском слогом. Утолико ће више и земља бити наша уколико је више обогатимо плодовима свога духа. "Блажени су кротки, јер ће наследити земљу", вели Спаситељ (Мт. 5,5).

Најчистије родољубље

Реч Господња каже: "Нема веће љубави од ове: да неко положи свој живот за своје пријатеље" (Јн. 15,13). Положити свој живот из љубави према отаџбини је највиши ступањ родољубља. Сасвим је блиско еванђелском схватању да човек воли свој народ и род у коме је рођен. И сам Господ Исус Христос показао је посебну љубав према свом народу - Израиљу, љубећи у исто време неограниченом љубављу свако људско биће. Сагледавајући, једном приликом, у свом виђењу горку судбину свога народа, Он је, са сузама на домаку Јерусалима, говорио: "Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем оне који су теби послани, колико пута сам хтео да сакупим твоју децу, као квочка своје пилиће под крила, али нисте хтели; ето, оставља вам се ваша кућа пуста" (Лк. 13, 34-35).

Међутим, волети свој народ то је само пут да се заволи читав људски род и читаво човечанство, као што је љубав према најближима и породици пут да се заволи завичај, свој народ и отаџбина. Волети само свој народ, а мрзети друге народе није родољубље! То и није љубав. То је себичност, самољубље и егоизам, који стално гута све око себе. На крају мора да поједе и себе и изврши самоубиство. Историја сведочи да сваки шовинизам на крају завршава самоубиством.

Пре шест векова наш народ је на Косову положио испит из родољубља. Од оног времена до данас у народну душу уливан је идеал чистог еванђелског родољубља, и идеал хришћанског схватања патриотизма. Тај идеал је и данас веома важна порука Видовдана.

На траци историје

Данас људи много воле спортове, разне игре и вештине и прате разна такмичења. Радо се и изражавају спортистичким речником. Када су 1948. године одржане Олимпијске игре,

такмичари су трчали са буктињом у руци, предајући је један другоме. А када је дошао ред на француску екипу, десила се несрећа. Један млади такмичар је неким случајем испустио буктињу из руке. Младић је одмах пао на земљу горко плачући. Имао је много разлога за то. Пропало је све што су постигли такмичари пре њега, као и оно што је требало да постигну после њега!

Тако се трчи трка и на траци историје сваког народа. И сваки народ има своје рекордере, који носе буктињу свога народа и иду испред њега. Тако су и на траци наше историје, у сваком времену и у сваком веку, трчала поколења носећи буктињу наших народних и духовних идеала, и ту буктињу предавала једни другима. Међу овим поколењима косовски јунаци и светитељи заузимају прво место. Они би могли, сви редом, са светим апостолом Павлом да кажу: "Добру смо борбу изборили, трку завршили, веру очували" (2 Тим. 4, 7). (И у покосовско време положени су многи животи на олтар отаџбине, било то у Првом светском рату, Другом светском рату или у најновијим ратовима на простору српских земаља, пр. ур.)

Дошао је ред и на нас да трчимо своју трку, и да буктињу својих народних идеала и своје вере предамо новим поколењима. Како да извршимо своју улогу, најбоље су нам показали видовдански и косовски јунаци.

"Ко ће бити спреман за бој"

Некада су у ратовима биле врло значајне трубе. Историја једне значајне битке забележила је, како је један од највећих војсковођа света у најкритичнијем тренутку наредио трубачу да огласи повлачење. "Господине, ја не знам да свирам ту мелодију. Зна само да огласим јуриш", рече онај војник и огласи за јуриш. На изненађење свих, ова битка била је добијена.

"Ако ли труба не да јасан глас, ко ће се спремити за бој?", рекао је свети апостол Павле (1 Кор. 14,8). Живот сваког човека је непрестана борба која се води на разним пољима. "Свијет је овај тиран тиранину", "у њ ратује човек са човеком", "у њ ратује море с бријеговима", "у њ ратује зима и топлина". Тако вели наш највећи песник. У тој животној борби, и на том животном бојном пољу, веома је важан глас трубе људске савести. Савест треба да је чиста да би тај глас био јасан. Друкчије "ко ће се спремити за бој" у животу, као и за бој за своју отаџбину и добро свога народа: Труба људске савести не сме да затаји, нити сме да огласи повлачење из живота или са "брране за вјеру и отечество". Овај дан поручује: оперити ваше савести, очистите срца, осветлите разум, јер "ако ли труба не да јасан глас, ко ће се спремити за бој!" Видовданске поруке имају велику снагу надахнућа и

покретања на нова дела и прегнућа. Због тога се овај дан нашег историјског пораза више слави неголи све наше победе, и освећује се молитвама више него сви други наши историјски догађаји. Због тога је веома корисно да што дубље доживљавамо Видовдан. Поготово је то потребно у ово наше критично време. Многи људи међу нама су оронили духом. Многи су се поколебали у нади и ослабили вољом, па се као слабе трске клањају свима ветровима. Многима су оглувеле уши за херојску песму наше прошлости и радосне звуке наше будућности.

Стојећи данас у молитвеним мислима уз нашег светог Цара Лазара, уз све косовске мученике, јунаке и светитеље, од оног првог нашег Видовдана до овог данашњег, ближи смо и Богу и Божјој истини и правди. И Бог је такође ближи нама. Стога треба да будемо радосни и сигурни гледајући у будућност...Нека је слава и хвала свима косовским мученицима.

Владика Стефан (Боца)
(Беседа на Далматинском Косову)

Највољенија српска царица

Кнегиња Милица је рођена 1335. године, у време владавине цара Душана, као кћи кнеза Вратка, потомка Немањина, из линије његовог најстаријег сина Вукана. Често је боравила у царском двору, где је и упознала свог будућег мужа, Лазара Хребелановића, српског кнеза, за кога се удала 1353. године. Са Лазаром, Милица је изродила осморо деце, и то пет кћери: Мару, Драгану, Јелену, Теодору и Оливеру, и три сина: Стефана, Вукана и Добривоја, који је умро у најранијем детињству.

Као хришћанка, Милица је, према сведочењу биографа, била "сваким врлинама украшена, благоразумна, мужеумна, милостива, штедра, тиха и сваком добром нарави испуњена".

Живот српске кнегиње неизмерно је опленило дубоко, искрено пријатељство са Јеленом, (потоњом монахињом Јефимијом) удовицом деспота Угљеше Мрњавчевића која је, после српског пораза и изгубљене Маричке битке, своје уточиште пронашла на двору кнеза Лазара у Крушевцу. Јефимија је, према сведочанствима, била велика потпора Милице у животу, а нарочито у подизању деце, којој је била друга мајка.

После велике трагедије српског народа и пораза на Косову 1389., где је заједно, са свим својим витезовима и војском, погинуо и српски кнез Лазар, Милица је (иако јој је нуђено да са децом оде да живи у Дубровнику) изабрала тежи пут - остала је у Србији, израђаваној, опустелој и опустошеној од погубељи и похара које су чинили Турци у свом осветничком походу.

Суочена са пропашћу српске државе, са нејасном визијом будућности која јој је доносила више стрепње и страха него наде, кнегиња Милица је била принуђена да се, поред мајчинских брига и обавеза (њени синови су још увек били малолетни), посвети државничким пословима, где је, иако у веома неповољним и тешким околностима, исказала изузетну мудрост. Увидевши, на име, да, недуго после косовске трагедије (само три месеца после битке), угарски краљ Сигисмунд после дужих припрема спрема нападе на Србију, Милица прихвата савез са Турцима. Уз њихову помоћ, успело јој је чак да поврати пределе које је угарски краљ освојио. Цена којом је српска кнегиња платила овај савез била је превелика. Поред вазалног односа Србије у односу на Турску, значила је и њену велику личну жртву. Своју најмлађу кћер, Оливеру, морала је да уда за турског султана Бајазита.

Мудрост и дипломатија

Мудрошћу и дипломатијом, кнегиња Милица је успела да фебруара 1391. године пренесе мошти косовског великомученика Лазара из цркве Светог Вазнесења у Приштини у манастир Раваницу, кнежеву задужбину.

"Али не треба, много година. Јер одасвуд се непријатељи подигоше и силно навалише. Не само Исмаилћани, него и угарске земље и многа господа са многобројним силама подигоше се да земљу нашу опустоше, потпуно заробе и разоре. И могло се видети како једне одводе у ропство, друге непоштедно муче,

треће мачевима секу, па се тако мноштво крви проливаше. И беше свуда туга, беда, плач и ридане неутешно. А видевши ово благочестива кнегиња са сином својим Стефаном, да је и он и српска земља у безнадежном удовишту, и да их одсвуда непријатељ напада и разграбљује, и да нема никог да их у беди и тузи које су наишле, помогне и утеши, она тада одбаци женску немоћ и узме на се ревносто мушку. И шта учини? Сву себе у мисао сабравши, из дубине срца неутешним уздасима са болом душе себе пред Богом простире, и Њега јединог на помоћ призива и Његову Пресвету Матер".

Кнегиња Милица

О кнегињи Милице писао је и чувени Константин Философ: "А достојна и веома мудра Милица, која превазилазише многе изабране матере, оставши сама, беше као што вели Соломон мужаствена жена и имађаше све врлине. То о њој знају сви око ње, који су поцрпели милостије из њене руке и још многа друга добра. Она, примивши на себе тако велику част, знала је и светске ствари, у којима је тешко снаћи се. По лепоти

и доброты својој она не беше само жена, него и мудри Одисеј у многим стварима. Ко ће изрећи сва њена дела? Ко ће избројати све божанствене и све свете украсе и дарове њене црквама и манастирима? Ко се неће задивити гледајући њен побожни однос према монасима, која су окренута јединоме Богу? Она заиста делима својим превазилазише заповести и иђаше напред на све веће дело".

Њено име везује се за добротинства бројним манастирима и црквама. Са својим сином Стефаном и патријархом Данилом III издала је 1392. године повељу манастиру Хиландару, даривајући притом једну цркву и неколико села. Три године касније, дарује руски манастир Светог Пантелејмона на Светој Гори. Помаже подизање манастира Сисојевац код Раванице, реконструкцију манастира Дечани после пљачке Турака. Круна кнегињеног задужбинарства остаће зацело манастир Љубостиња код Трстеника, где се Милица 1393. године замонашила, и као монахиња Јевгенија, заједно са својом дружбеницом Јефимијом у овом манастиру провела последње године свога живота.

Сабор

Пре него што је монашком ризом заменила хаљине народу омиљене владарке, Милица је сазвала сабор на коме је предала власт свом сину Стефану. Поред мудрости стратега и владарке, Милица је поседовала и доказала мудрост родитеља, мирећи своје на крв око власти завађене синове, што јој је и успело после истинског подвига. По цичи зими, у већ позним годинама свог живота одлази у Свету Гору, не би ли спречила сукоб својих синова Стефана и Вукана. Међу бројним њеним по храбрости забележеним подвизима остаће њени одласци у Цариград, цару Бајазиту, свом зету, први када одлази да спасе од сигурне смрти свог сина Стефана (Бајазит је припремао његову ликвидацију), и други, када од истог тада моћног и охолог владара моли мошти свете Петке, које из Видина преноси у Србију као залог спасења своје земље.

Врлине, дела и заслуге кнегиње Милице оставиле су дубок траг у епском памћењу српског народа, који је за узврат заувек "крунисао" заједно са њеним супругом, кнезом Лазаром, који се "бирајући" између два царства (поробљавања и преласка у Ислам), земаљског и небеског определио за "царство небеско" и борбу за хришћанство. Цара Лазара и царицу Милицу сретћемо у бројним епским песмама које су дуго преношене с колена на колена.

Кнегиња Милица је умрла пре шест стотина и једну годину, 11. новембра 1405. године, у манастиру Љубостињи, где се у саркофагу чувају њене мошти.

Остала је до дан-данас највољенија српска царица Милица.

Мила Милосављевић
(Православље, бр. 959)

Протонамесник проф. др Бранислав Кончаревић

Црква као видљива богочовечанска заједница састоји се од клира и пастве – верујућег народа Божијег. Велики српски теолог и догматичар, архимандрит Јустин Поповић наглашава да је јерархија у цркви неопходна и да без ње не може бити цркве, јер без ње не би црква могла обављати своју спасоносну службу. А свети Игњатије Богоносац у посланици Филипљанима саветује: “Старајте се да се повињавате епископу, презвитерима и ђаконима, јер ко се њима повињава повињава се Христу, који их је установио, а ко им се противи, противи се самом Христу Исусу”. Дакле, огромна је привилегија указана свештеној јерархији те се од ње тражи и велика одговорност и надасве велика посвећеност служби на коју су изабрани. Један од часних имена свештене јерархије који пастирствује при храму светог Вазнесења Христовог у Раффорду јесте и презвитер др. Бранислав Кончаревић.

Протонамесник др Бранислав Кончаревић, рођен је 29. априла 1962. године у Ервенику, Далмација, сада под хрватском окупацијом. Основно образовање стекао је у Книну. Даље образовање наставља у Београду где је после завршетка средње школе уписао студије на Машинском факултету Београдског универзитета. Међутим, ношен неугасивом традицијом његових вековима у породици Кончаревића предака, чији је изразити представник био парох бенковачки, а потом епископ далматински Симеон Кончаревић (1751-1762), уписује студије теологије на Богословском факултету Српске православне цркве у Београду.

На овом месту са посебним пијатетом, а у контексту животописа оца Бранислава Кончаревића, наглашавамо да је српска Далмација под духовним вођством епископа Симеона Кончаревића пружала снажан отпор против притиска млетачке окупационе власти и латинских бискупа, како би заштитио и сачувао свој поверени му народ у светој вери православној и српској националној свести. Да би постигле свој циљ, млетачке власти нису бирале средства како би се ослободиле епископа Симеона. Изабрали су најефикасније средство политичке освете и прогласиле епископа Симеона за издајника и да је са српским народом у Далмацији организовао побуну против државе. То је било довољно да се епископ Симеон прогласи за велеиздају због чега је морао да напусти Далмацију 1762. године и са неколико монаха из манастира Крупе и око тридесетак породица напусти Далмацију и отпутује у Русију, у Кијево. У Кијеву је био смештен у Петропавловском манастиру и ту је живео све до своје смрти, 1770. године.

Попут свога претка, Бранислав Кончаревић после завршених студија на Богословском факултету ставља се на располагање својој цркви. Свети архијерејски синод 1991. године поставља га за суплента у Богословији Света Три Јерарха у манастиру Крки, једној од најстаријих богословских школа у Српској православној цркви, основаној далеке 1615. године. Након трогодишњег суплентског стажа, благословом Светог архијерејског синода одлази на постдипломске студије у Немачку, на универзитет у Ерлангену где слуша предавања из јеврејског језика и етике код професора Х. Урлиха. После повратка из Немачке, септембра 1996. године постављен је за асистента на Духовној академији Светог Василија Острошког у Србињу (Фоча), при катедри за хришћанску етику са аскетиком. У исто време предаје морално богословље и догматику у Богословији Светог Петра дабробосанског у Србињу.

Јуна, 2001. године одбрао је магистарски рад под називом: “Бог и царство Божије као основа вриједности код Николаја о. Лоског”, са оценом ‘положио са похвалом’, и промовисан за магистра теологије. Након три године, 2003. одбрао је докторску дисертацију, под називом: “Питање апокастазе у интерпретацији руске религиозне филозофије 19. и 20. вијека”.

После комплетирања академских студија, др Бранислав Кончаревић ступа у клир Српске православне цркве и ставља се под омофор митрополита средњезападноамеричког Христофора. Рукоположен је у чин ђакона 10. маја 2004. године а 20. маја исте године у чин презвитера и бива постављен за пароха при храму светог Вазнесења Христовог у Раффорду. Након три године свештенопастирске

службе на парохији рокфордској, његов архијереј митрополит Христовор уважавајући његов изузетан рад и посвећеност свештеничкој служби, што се одразило на изузетно брзи духовни раст црквене заједнице при парохијском подручју рокфордском на чијем се челу налази отац Бранислав, одликује оца Бранислава достојанством протонамесника, 9. септембра 2007. године.

Осим свештенопастирског рада на парохији, протонамесник др Бранислав Кончаревић, у својству доцента на Богословском факултету у Либертивилу држи предавања из увода у богословље и филозофије. Поред пуне ангажованости као свештеник и професор, објављује чланке из етике и аксиологије у разним периодичним часописима. Досада је објавио књигу “Морално богословље”, 2003. године а у припреми су лекције из увода у богословље које треба скоро да изађе из штампе. Запажено је учешће оца Бранислава и на међународним симпозијумима и конференцијама посвећених миру.

Имајући у виду духовну и интелектуалну зрелост оца Бранислава, очекивати је још доста чланака и књига којим ће се обогатити богословска литература наше црквене просвете.

Протођакон проф. др Станимир Спасовић

О фонду Власте и Драгиње Јоцић

Да ли један једини од стипендиста који су добили стипендију из фонда Власте и Драгиње Јоцић зна ко су били Власта и Драгиња (Драга) Јоцић? Ако не знају, то је разумљиво, али да ни један једини од њих не запита ко су добротвори, то није баш у реду.

Године 1999. у Стази Православља, број 7-8, за јули-свгуст, сам објавио допис о фонду и рекао нешто о Влади и Драгињи. Да поново и у овом допису објавим како је дошло до оснивања Фонда Власте и Драге (Драгиње) Јоцић, и ко су Власта и Драгиња. Да се не заборави и да остане записано.

Новембра 1994. г., Власта је телефонирао проти Матеји да дође да га посети јер је тешко болестан и жели да са њим поразговара о важним стварима. Са протом Матејом се добро познавао, а пошто је Друговац, у коме се Власта родио, село покрај Смедерева, где је прота Матеја рођен, сматрали су се земљацима.

Прота Матеја је одлетео у Семиноле, Флорида, где је Власта тада боравио. Затекао га је тешко болесног. Власта је рекао проти Матеји да жели да сву своју заоставштину остави њему, да се оснује фонд Власте и Драгиње Јоцић из кога би се у Америци помагало школовање деце српског порекла, првенствено, али не и искључиво, богослова. Проценио је да би, са готовином коју има у банци и продајом куће, заоставштину била негде око \$200,000.

Прота Матеја, који сумњиче оне који рукују провере, рекао је Влади понуђену му дужност, али именује још две особе да са Предложио му је три особе, је саставља тестамент, као и заменици ако буде тестаменту, чији је оригинал

После Властине смрти, води доста дуго. Најзад је име стигло најпре један укупном свотом на оба чека исплати неколико особа неколико хиљада долара, кућу продао за много мање за фонд је остало

Прота Матеја није из конто на своје име. Питао је за савет свога парохијанина, адвоката Мајкла Затезала. Он му је саветовао да новац преда установи Колумбус Фондација (Columbus Foundation) у којој има велики број задужбинских и разних других фондова. Установа која рукује милионским свотама, а не плаћа порез на приходе.

На дан 28. маја 1999. Мајкл и прота Матеја су отишли у Фондацију и направили уговор са њом. Званично име фонда је Vlasta and Draga Scholarship Fond. На молбу представника Фондације, име Драгиње замењено је именом Драга. Прота Матеја је на полеђини чекова написао и потписао да се оба чека са укупном свотом од \$139,172.80 исплате Фондацији.

Из Фондације прота Матеја добија тромесечне писмене извештаје о стању Фонда, колика је главница, колика је свота на расположењу за стипендије. Главница не сме да се дира, а стипендије се дају од камате на главници.

Досада су следеће особе добиле стипендију: Ирена Тошић, \$1,750, 3. новембра 1999. и \$1,750, 20. фебруара 2001. Милош Ивковић, \$2,184, 11. јануара 2000. Драгана Готовина, \$1,500, 27. јуна 2000. Радмила Самарџија, \$1,000, 27. јуна 2000. Марина Поповић, \$1,000, 27. јуна 2000. Дејан Лугиновић, \$1,200, 22. марта 2001. Теа Вишњић, \$2,200, 25. фебруара 2003. Његомир Цвијановић, \$3,240, 13. септембра 2004. и \$3,240 18. априла 2005. Стефан Поповић, \$1,000.

continued on p. 12

је знао како људи лако новцем и набеђују их за да ће пристати да прихвати само под условом да Власта њим буду повереници фонда. од којих је он касније, када одабрао двојицу. Та двојица, потребно, именовани су у код прота Матеје.

процес око наследства се на проту Матеју, на његово па онда још један чек са \$139,172.80. Док је адвокат којима је Власта оставио по наплатио своју тарифу, а него што је Власта очекивао, \$139,172.80.

више разлога хтео да отвори конто на своје име. Питао је за савет свога парохијанина, адвоката Мајкла Затезала. Он му је саветовао да новац преда установи Колумбус Фондација (Columbus Foundation) у којој има велики број задужбинских и разних других фондова. Установа која рукује милионским свотама, а не плаћа порез на приходе.

На дан 28. маја 1999. Мајкл и прота Матеја су отишли у Фондацију и направили уговор са њом. Званично име фонда је Vlasta and Draga Scholarship Fond. На молбу представника Фондације, име Драгиње замењено је именом Драга. Прота Матеја је на полеђини чекова написао и потписао да се оба чека са укупном свотом од \$139,172.80 исплате Фондацији.

Из Фондације прота Матеја добија тромесечне писмене извештаје о стању Фонда, колика је главница, колика је свота на расположењу за стипендије. Главница не сме да се дира, а стипендије се дају од камате на главници.

Досада су следеће особе добиле стипендију: Ирена Тошић, \$1,750, 3. новембра 1999. и \$1,750, 20. фебруара 2001. Милош Ивковић, \$2,184, 11. јануара 2000. Драгана Готовина, \$1,500, 27. јуна 2000. Радмила Самарџија, \$1,000, 27. јуна 2000. Марина Поповић, \$1,000, 27. јуна 2000. Дејан Лугиновић, \$1,200, 22. марта 2001. Теа Вишњић, \$2,200, 25. фебруара 2003. Његомир Цвијановић, \$3,240, 13. септембра 2004. и \$3,240 18. априла 2005. Стефан Поповић, \$1,000.

Владика Артемије: Има нас непослушних

Епископ рашко-призренски каже да ће спорна питања бити решена на неком следећем сабору, као и да није било речи о његовом премештају са Косова.

Колективно руководство, као ни избор новог патријарха за живота старог, нигде у црквеној пракси нису забележени, осим у Србији. Свети архијерејски сабор СПЦ за шест дана рада није донео ниједну одлуку, осим да Синод преузима све дужности и обавезе српског патријарха.

Након сабора, епископ рашко-призренски Артемије специјално за “Газету” каже да у одсуству Његове Светости епископи нису могли донети било какву одлуку која би била правоснажна, те да ће се постојеће стање наставити до неког другог сабора.

- Да ли ће Српска православна црква успети да се избори са бројним питањима која су и после Сабора остала нерешена?

- Видећемо како ће се ситуација одвијати. Даће Бог. Не треба то схватити трагично. Нерешена питања биће разјашњена на неком од следећих сабора.

- Како је здравствено стање Његове Светости?

- Његова Светост је, као што знамо, и даље на ВМА, а његово здравствено стање је такво да он не може да обавља своју функцију. То се показало и за време Сабора.

- Да ли сте можда били у прилици да

посетите Патријарха Павла?

- Нисам имао прилику лично да га видим, али ми је познато његово здравствено стање. Не бих ја пуно о Патријарху у овој ситуацији.

- У медијима се у више наврата могло чути да ће на Сабору бити донета одлука о Вашем премештају у неку другу епархију, мању по важности?

- Моје измештање није било предмет

Сабора. То су дезинформације које је неко ширио. Немам ништа више о томе да вам кажем.

- Зашто је по трећи пут разматрано питање служења литургије, када је и на претходном Сабору потврђена одлука да се задржи стари, традиционални начин?

- Има нас непослушних. Неки од епископа држе се новотарија, па се више пута морала потврдити претходно донета одлука да се остане при вековној пракси богослужења.

- Да ли сте променили став о мисији EULEKS-а?

- Сви знају да је мисија EULEKS нелегална и неуставна и да је њено постављење против свих норми и прописа. Са мисијом EULEKS нећемо сарађивати. То није само моје мишљење, већ је то став читавог Сабора.

- Каква је тренутна ситуација на Косову?

- У протеклих десет дана ситуација је све гора и гора. Има покушаја напада на наше младиће и децу. Слобода нашег живља на Косову је ограничена, а ту је и питање увоза лекова са којим стално имамо проблема. Самозвана држава Косово ће 15. јуна донети свој устав, и тада ће према Србима показати своје право лице. Требало би да се боримо да наш народ остане на Косову, а то ћемо учинити уколико конституишемо сопствене општине. Упркос томе што UNMIK то оспорава, и пребацује своје дужности на EULEKS, ми би требало да инсистирамо на сопственој власти у нашој покрајини.

Оливера Ранђић

О фонду Власте и Драгиње Јоцић

continued from p. 11

2. април 2006. Стефани Ањелић, \$3,891. 29. јуни 2006. Ведрана Милошевић, \$3,800. 13. јули 2006. Жарко Зарић, \$3,000. 26. јули 2007. и \$3,000. 18. марта 2008. Николај Костур је добио два пута стипендију али чиновница из Колумбус Фондације још није доставила када и колико је добио. Колико се сећам стипендија је износила \$2,250, па је добио укупно \$4,500. Знају сигурно да је било сваког пута преко \$2,000. Тако је досад на стипендије издато \$38,255.

Није био такав случај са једним другим фондом са којим је прота Метеја имао неке везе. Наиме, Јован Томић из Аликвије, син проте Власте и протинице Поле, поручио је проти Матеји да када може дође да га обиђе јер је тешко болестан. Првом приликом када му се дала могућност о. Матеја је то и учинио.

У разговору Јован је рекао проти Матеји да по прогнози лекара њему остаје врло кратко време да живи. Уредио је законске формалности о наследницима. Његова супруга ће добити све, сем једне своте коју је, у сагласности са њом, улагао у један специјални конто при цркви св. Илије. Тај новац је наменио да се, када он умре, оснује неки фонд из кога би се давале стипендије. Замолио

је проту Матеју да прихвати да се тај новац њему преда, да он оснује фонд и дели стипендије.

О. Матеја му је објаснио да већ рукује са фондом Власте и Драге Јоцић из кога се деле стипендије у Америци. Предложио му је да, пошто је његов отац прота Власта био годинама парох у Крагујевцу, где су се родили и његов брат Милош (стрелан у Кочевју) и Мирослав (умро у Аликвији) и он, да се тај новац однесе у Крагујевац. Тамо је основана богословија св. Јована Златоустог, па да се при богословији оснује фонд проте Власте Томића. Напоменуто му је да треба ускоро да путује за Србију и да би могао да понесе чек написан на владикау Саву.

Јован је пристао. Дао је налог да се напише чек на владикау Саву, а преда проти Матеји, што је и учињено. Свота на чеку је била \$12,500.

Ускоро после тога прота Матеја је по службеној потреби отпутовао у Србију. Посетио је владикау Саву и предао му чек. Владика Сава је потписао признаницу, а сем тога и уговор. У уговору је било да ће се основати фонд проте Властимира Томића из кога ће се додељивати стипендије богословима. Извештаје коме је и колика стипендија додељена слаће једном годишње проти Матеји и проти Стевану Степанову. Једном годишње одржаваће

се парастос преминулим члановима породице Томић. Прота Матеја је једну копију уговора и признаницу донео за своју архиву, а по једну копију за проту Стевана Степанова.

Нажалост владика Сава је преминуо ускоро после тога. Из богословије није никад послат ниједан извештај, па се незна да ли су и коме додељене стипендије, колико новца је потрошено, и да ли је ишта остало.

Што се тиче фонда Власте и Драге Јоцић, да би се некоме дала стипендија потребно је да сва тројица повереника, о. Лунић, о. Гргуревић и прота Матеја то једногласно одобре. Постоје услови под којима се стипендија додељује.

Повереници су се обавезали да ће сваке године, један дан у првој седмици јануара, служити помен Власти и Драгињи. Прота Матеја се са парохије повукао 1990. године и ту обавезу не може да испуњава. И прота Недедељко Гргуревић је уморовљен, па вероватно ни он не може да испуни обавезу. Оно што чини прота Матеја је да кадгод служи у некој парохији, а то се често дешава, помиње Власту и Драгињу на проскомидији. Свакако да то чини и прота Гргуревић, а прота Лунић вероватно обавља парастос у предложени дан. Бог је сведок њима тројици повереника Фонда да раде савесно, одговорно и предано, без икакве награде, сем што их понекад понеки нагрде.

Прота Матеја је сматрао да је потребно помоћи онима којима је заиста потребна а не онима чији родитељи имају довољно да стипендије нису потребне њиховој деци. Али онда му је, у епархији, у присуству епископа и око тридесет свештеника натрљао нос један свештеник вичући из све снаге на њега: А ти ниси дао стипендију моме шураку! Прота Матеја му није одговорио, али јесте Његово Преосвештенство епископ др Митрофан.

Од свих стипендиста фонда Власте и Драге Јоцић, не мислим да је више њих од њих 4-5 нашло сходно да захвали Фонду, а не проти Гргуревићу, проти Лунићу или проти Матеји.

Стипендије се додељују углавном једнократно, али не увек. Можда би било целисходније да се одабере један кандидат кога бисмо школовали од почетка до краја.

Мислим да је добро што од оних којима додељујемо стипендију тражимо да макар један једини пут, када су обавештени да им је стипендија одобрена, на првој литургији запале свећу за покој душе Власте и Драгиње. Можда ће неко од њих то обећати, али немамо начина да знамо да ли ће и обећање испунити.

Мислим да би било потребно да стипендисти знају нешто ма и најкраће о Влади и Драгињи. Зато предлажем да од сада свакоме стипендисти коме доделимо стипендију пошаљемо и ово кратко обавештење:

Власта је рођен 12. фебруара 1908. године

у селу Друговцу близу Смедерева. Матурирао је у гимназији 1928. године а дипломирао је на Правном факултету 1932. године. Одмах је почео да обавља дужност судије и на том положају је остао до априла 1941. године када су Немци напали Југославију. Власта који је имао официрски чин, био је, заједно са хиљадама официра и војника заробљен и одведен у Немачку као ратни заробљеник. У Немачкој, Власта је провео четири године у заробљеничком логору.

Године 1945. када су Савезници окупирали Немачку, Власта и сви остали заробљеници су ослобођени. Имао је могућност да се врати у Југославију која је била под комунистичком влашћу. Емигрирао је у Канаду где је у северном делу те државе радио као дрвосеча. Годину дана касније преселио се у Виндзор, Онтарио и запослио у фабрици Форда. Године 1948. срео се са Драгињом, сестром Влајка Лугоње, кекада познатог а сада заборављеног оснивача Српског певачког савеза. Познанство са Драгињом се завршило склапањем брака са њом. Пошто је Драгиња живела у Детроиту, Власта се тамо преселио.

У Детроиту Власта се уписао на Правни факултет универзитета и дипломирао у својој ранијој професији. Од 1949. до 1970. био је запослен у Федералној стамбеној администрацији (ФХА). И он и Драгиња су били веома активни у цркви Раваници. Осим тога, обоје су били веома активни у патриотским, културним и добротворним акцијама. Многи епископи, свештеници и мирјани су уживали гостопримство њиховог гостољубивог дома.

Године 1963. на Властину иницијативу основан је фонд "Златни крст светога Саве" за додељивање стипендија за школовање деце српског порекла. Власта и Драгиња су дали знатан прилог, а Власта је прикупио од других \$17,000. за тај фонд. Фондом је Власта управљао неколико година.

Због свог слабог здравља, Власта и Драгиња су се преселили у Семиноле, Флорида. Тамо је Власта помагао да се оснује црква Св. Саве и у току од две године био је председник управе.

Драгиња Јоцић се упокојила 5. априла 1991., а Власта је преминуо 23. децембра 1995.

Ако људи забораве добротворност Власте и Драгиње Јоцић, нека не заборави Господ, и нека буде милостив душама ових милостивих дародаваца.

Прота Матеја Матејић

("Memorial Vlasta and Draga Scholarship Fund": Thirteen students received scholarship from the "Vlasta & Draga Scholarship Fund" established in the second half of the 90's, in the amount of \$38,255.00. The trustees of the Fund are V. Rev. Dr Mateja Matejich, V. Rev. Dr Nedeljko Grgurevich and V. Rev. Nedeljko Lunich).

ОСВЕЋЕЊЕ ХРАМА СВЕТИХ ТРИ ЈЕРАРХА

continued from p.9

парох храма Светог Николе у Омахи, јереј Срђан Веселиновић, парох храма Светих Константина и Јелене у Галвестону, и надлежни парох јереј Љубинко Савић, уз саслужење протођакона Станимира Спасовића.

После бденија обављено је освећење црквене сале коју је осветио епископ Митрофан. По завршеном освећењу сале, епископ Митрофан упутио је топле и садржајне архипастирске речи верницима, којих је било присутно у великом броју, похвалио њихову верност и позвао их да им не досади чинити добро за своју цркву.

Сутродан, у суботу, 3. маја 2008., обављено је освећење храма а у наставку служена је света архијерејска Литургија на којој је началствовао митрополит средњезападноамерички Христофор са епископима Митрофаном и Максимом. На светој Литургији саслуживали су свештеници који су претходно вече служили на бденију, као и Дејан Тиосављевић, парох хјустонски и први администратор ове парохије. Присутним верницима, после свете Литургије, својим мисаоном, садржајном архипастирском поруком обратио се епископ Максим. Лепоту

светога богослужења употпунио је, не велики по броју, легим и складним певањем, хор цркве Света Три Јерарха.

Након свете Литургије, у црквеној сали, како то обично чине добри домаћини, приређен је свечани банкет за све учеснике овог значајног молитвеног скупа. На банкету своја честитања упутили су митрополит Христофор, епископи Митрофан и Максим, надлежни свештеник отац Љубинко, бивши пароси отац Дејан и отац Милан, као и господа Рајко Симић и Драгош Белчевић. На крају поздравља господин Драгош Белчевић одушевљен великим и значајним успехом, освећењем храма, дома молитве, центра ехаристијске заједнице верних Даласа и околине, овом приликом учинио је веома дарежљив поклон цркви од \$100,000. (сто хиљада долара) за њено даље усавршавање и улепшавање.

Догађај освећења храма и славље уприличено поводом тог догађаја, остаће у незаборавном сећању његових парохијана, а за историју Српске цркве на Северноамеричком континенту и у историји Српске цркве уопште, као веома значајан и радостан догађај.

Протођакон Станимир Спасовић

Медведев: Посебни односи са Православном Црквом ће се и даље одржавати

"Посебни односи између државе и Православне цркве ће се и даље неговати и развијати", изјавио је председник Русије Димитрије Медведев.

Након молитве "За почетак сваког доброг дела", у цркви Св. Спаса у Москви Патријарх московски и целе Русије Алексије II је пожелео све најбоље новом председнику.

"Црква је спремна да настави сарадњу са државом, будући да имамо једну Отаџбину, једну историју и једну будућност", рекао је Патријарх Алексије.

Председник Медведев је уверио Патријарха да "ће са Руском православном црквом неговати и даље развијати посебне односе на добробит целе Отаџбине."

"Историја Русије 20. века је заиста драматична. То је историја смрти и пољупних нада", рекао је руски Председник. "Међутим, крајем 20. века, Русија је кренула једним новим путем. Држава, коју је подржала Руска православна црква и остале здраве снаге, се ујединила и кренула напред", изјавио је Медведев.

"На нама је да учинимо све што би подржало и учврстило све позитивне тенденције које се сада осећају", рекао је.

Патријарх Алексије је изразио наду да ће нови председник наставити да иде истим путем као и бивши председник Владимир

У храму Светог Спаса у Москви

Путин. "Надам се да ћете у годинама које Вам предстоје, заједничким снагама успети да учините много тога за наше друштво."

"Сигурно је да ће брига за сваког појединца и даље бити приоритет у Вашем председничком

раду, али онај ко стоји на челу државе такође је дужан да оснажи и међународни углед Русије", рекао је Патријарх.

(Узето са интернет странице Епархије далматинске)

Non-Profit Organization
U.S. Postage Paid
Leetsdale, PA 15056
Permit No. 11

The Path of Orthodoxy
Official Publication of the Serbian
Orthodox Church in the USA and Canada
P. O. Box 883 Bridgeport, WV 26330
Address Service Requested